

A #1 The New York Times Bestseller, a Wings – Szárnyak folytatása

„BRILIÁNS ÉS ELBŰVÖLŐ”

– Carrie Jones, The New York Times bestseller-szerző –

Spells
varázsigék

A P R I L Y N N E P I K E

LAUREL FELNÉZETT A DOMB TETEJÉRE, és ismét elállt a lélegzete. Negyed mérföldnyire a lankás domboldalon egy, a *Jane Eyre*-be illő roppant torony tört az égnek, mely egy terjedelmes épület közepéből emelkedett ki. Szögletességével, szürke köveivel és meredek csúcsaival inkább tűnt könyvtárnak, mint kastélynak. Vaskos ablakkerekek törték meg a falak egyhangúságát, a tetőablakok pedig csiszolt kristályprizmákként ragyogtak a palatető cserepei között. Minden felületet kúszónövények, virágok, lombok borítottak, minden négyzetcentiméter otthont adott a megszámlálhatatlanul sok növényfaj egyikének. Jamison szavai választ adtak a kérdésre, amelyet Laurel az ámulattól el is felejtett feltenni. A Téltündér az épületre mutatott, és megszólalt: – Íme, az Avalon Akadémia.

APRILYNNE PIKE

Spells
varázsigék

A P R I L Y N N E P I K E

Spells
varázsigék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Kennynek – az apró dolgokért.

Meg a nagy dolgokért.

Meg az összes többiért.

Köszönöm.

EGY

LAUREL A FAHÁZ ELŐTT ÁLLT, A FÁK VONALÁT FÜRKÉSZTE. A szíve a torkában dobogott az izgalomtól. Tudta, hogy a fiú ott van valahol, és őt figyeli. Az, hogy a lány nem látta, még semmit sem jelentett.

Természetesen szeretett volna újra találkozni vele. Néha talán túlságosan is vágyott arra, hogy láthassa. Pedig Laurel számára minden Tamanival töltött perc olyan volt, mint egy ártatlannak tűnő játék a vadul rohanó folyó partján, ahol elég egy óvatlan lépés, hogy magával sodorja az ár, és többé ne eressze el. Laurel David mellett döntött, és hitt benne, hogy jól választott. Ettől függetlenül képtelen volt gyomorideg nélkül várni a találkozást.

A keze is remegett.

Annak idején megígérte Tamaninak, hogy meglátogatja, amint megkapja a jogosítványát. Bár pontos napot nem jelölt meg, mindig májusról beszélt. Most pedig június végén jártak. A fiú biztosan rájött már, hogy Laurel kerüli őt. Mindjárt fel fog bukkani – mert mindig ő akarja elsőként üdvözölni –, és Laurel félelemmel vegyes izgalommal várta. Ilyen szédítően kettős érzés korábban még sohasem fogta el, és remélte, hogy többet nem is kell megtapasztalnia.

Önkéntelenül az után az apró gyűrű után kapott, amit a múlt évben Tamani ajándékozott neki, és amely egy vékony láncon a nyakában függött. Az elmúlt hat hónap során igyekezett nem gondolni a fiúra. Azonban be kellett ismernie: hiábavaló az igyekezet. Nagy

nehezen lefejtette ujjait a kis gyűrűről. Próbált minél természetesebben, magabiztosabban menetelni az erdő felé.

Abban a pillanatban, amikor az árnyas fák alá ért, valami zöldes-fekete árnyék suhant el előtte, és a magasba emelte. Laurel felsikoltott – először ijedtében, majd örömeiben.

– Hiányoztam? – kérdezte Tamani azzal az elbűvölő félmosollyal, amely már az első alkalommal rabul ejtette a lányt.

Laurel úgy érezte, mintha az elmúlt hat hónap meg se történt volna. A fiú látványától, közelségétől minden félelme, gondolata semmivé lett... az ellenállásával együtt. Olyan szorosan ölelte magához Tamanit, ahogyan csak tőle telt. Soha többé nem akarta elengedni.

– Ezek szerint igen – válaszolta meg saját kérdését Tamani nyögve.

Laurel erőt vett magán, elengedte a fiút, és hátralépett. Mintha egy folyó irányát akarta volna megfordítani. Beletelt néhány másodpercbe, mire sikerült összeszednie magát annyira, hogy nyugodtan megálljon előtte. A szeme eltelt Tamani látványával. Ugyanaz a félhosszú, fekete haj, mosolygásra kész ajkak, elbűvölően zöld szempár... Hirtelen mindketten elfogódottak lettek. Laurel a cipője orrát bámulta, mert kicsit zavarba hozta magát a viharos üdvözléssel, és most fogalma sem volt, mit mondhatna.

– Korábbra vártalak – szólalt meg végül Tamani.

A fiú előtt állva nevetségesnek tűnt, hogy tartott ettől a találkozástól. De Laurel mégsem felejtette el azt a jeges félelmet, amit a viszontlátásra gondolva érzett. – Ne haragudj!

– Miért nem jöttél el?

– Félttem – felelte Laurel őszintén.

– Tőlem? – kérdezte Tamani mosolyogva.

– Talán.

– De miért?

Laurel nagyot sóhajtott. Tamani megérdemelte az igazságot. – Minden olyan könnyűnek tűnik, amikor itt vagyok veled. Nem bírom magamban.

Tamani elvigyorodott. – Azt hiszem, ezt vehetem akár bóknak is. Laurel égnék emelte a szemét. A fiú szemtelenségén nem fogott az idő.

– Na és mi újság?

– Minden rendben. Tényleg. Minden a legnagyobb rendben van – dadogta Laurel.

Tamani habozott egy pillanatig, mielőtt megkérdezte: – Hogy vannak a barátaid?

– A barátaim? – kérdezett vissza Laurel. – Jaj, de átlátszó!

Önkéntelenül megsimogatta a csuklóján körbefutó ezüst karkötőt. Tamani észrevette ezt a mozdulatot, és nagyot rúgott a porba. – Hogy van David? – kérdezte végül.

– Jól van.

– Ti ketten...? – Tamani elharapta a kérdés végét.

– Azt akarod tudni, hogy együtt vagyunk-e?

– Igen, valami ilyesmi. – Tamani újra rápillantott a finom ezüstékszerre. Bosszúság felhőzte a homlokát, amitől a szeme is elsötétedett, de ezt aztán egy mosollyal eloszlatta.

A karkötő David ajándéka volt. Tavalý karácsony előtt adta Laurelnek, amikor hivatalosan is együtt kezdtek járni. A karcsú ezüstinda körbefonta Laurel csuklóját, és az apró kristályszemek körül ezüstvirágok nyíltak. David nem mondta, de a lány gyanította, hogy a tündérgyűrűt kell ellensúlyoznia, amelyet mindig a nyakában viselt. Képtelen volt rávenni magát, hogy levegye, és – ígéretéhez híven – minden alkalommal eszébe jutott Tamani, amikor rápillantott. Még mindig voltak érzései a fiú iránt. Többnyire bizonytalan, megmagyarázhatatlan érzések, amelyek azonban elég erősek voltak ahhoz, hogy

Laurel lelkiismeret-furdalást érezzen, valahányszor gondolatai az erdő felé kalandoztak.

Davidben minden megvolt, amire vágyott. Kivéve azt az egyet, ami mégsem volt, ami sohasem lehetett. De Tamani sem válhatott olyan-ná, mint David.

– Igen, együtt vagyunk – felelte végül a lány.

Tamani egy szót sem szólt.

– Szükségem van rá, Tam – mondta Laurel gyengéden, de nem bocsánatkérően. Nem tudott, és nem is akart bocsánatot kérni azért, amiért Davidet választotta. – Már elmondtam neked, hogy miért.

– Rendben. – Tamani végigsimította Laurel karját. – De ő most nincs itt.

– Tudod, hogy képtelen lennék rá – mondta Laurel kétségbeesetten, szinte suttogva.

Tamani felsóhajtott. – Bele kellene törődnöm, igaz?

– Hacsak nem akarsz, hogy teljesen egyedül maradjak.

Tamani átkarolta Laurel vállát – immár barátilag. – Azt sohasem akarnám.

Laurel is átölelte, és magához szorította a fiút.

– Ezt miért kaptam? – kérdezte Tamani.

– Mert olyan vagy, amilyen vagy.

– Hát, egy ölelés mindig jól jön – mondta a fiú. Próbált laza, viccelődő lenni, de már a másik karjával is lázasan ölelte a lányt. Laurel ki akart szabadulni az ölelő karok szorításából, Tamani azonban magától elengedte, és az ösvényre mutatott. – Gyerünk! – mondta. – Errefelé van.

Laurel szája kiszáradt. Itt az idő.

Zsebre dugta a kezét, és – talán már századjára – a dombornyomásos lapot kereste. A pecséttel lezárt, csillogó ezüstszalaggal átkötött

levélkét május elején, egy kora reggeli órán találta a párnáján. Az üzenet rövid volt – mindössze négy sor –, de mindent megváltoztatott.

A jelenlegi neveltetésed aggasztóan hiányos természete miatt jelenésed van az Avalon Akadémián.

Legyél az átjárónál a nyár első napján kora délelőtt. A kiképzés nyolc hétig tart.

Aggasztóan hiányos. Laurel anyukáját sikerült ezzel felbosszantaniuk. Bár mostanában őt már minden bosszantotta, ami tündérekkel volt kapcsolatos. Eleinte – amikor kiderült, hogy Laurel tündér – minden meglepően simán ment. A szülők mindig gyanították, hogy örökbe fogadott lányuk más, mint a többi gyerek. Az igazság elképesztőbb volt, mint amire számítottak – Laurel elcserélt tündérgyermek, akit azért bíztak rájuk, hogy megörökölhessen egy megszentelt tündérbirtokot –, de meglepően könnyen fogadták. Legalábbis első hallásra. Laurel apjának hozzáállása később sem változott, de anyját az elmúlt néhány hónapban egyre inkább kiborította az, hogy a lánya nem emberi lény. Már nem beszélt a dolgról, sőt, hallani sem akart róla, és amikor a múlt hónapban Laurel megkapta a meghívót – vagy inkább a behívót –, elszabadult a pokol. Laurelnek rengeteget kellett vitatkoznia – még az apja rábeszélőkéjét is be kellett vetni –, hogy az anyja elengedje. Sarah attól tartott, hogy lánya még kevésbé lesz emberi, amikor visszatér.

Laurel áldotta az eszét, hogy nagyvonalúan elhallgatta szülei elől a trollok létezését, mert akkor tutira nem jöhetett volna el.

– Készen állsz? – kérdezte Tamani rábeszélő hangsúllyal, mert megérezte Laurel tétovázását. *Készen?* Ha Laurel valamikor is készen állhatott arra, ami várt rá, az most volt... vagy soha.

Csöndesen követte a fiút az erdőn keresztül. A fák lombja megsűrte a napfényt, és árnyékot vetett az ösvényre. Az ösvény enyhe túlzással volt csak ösvénynek nevezhető, de Laurel tudta, hová vezet. Nemsokára megérkeznek majd egy göcsörtös kis fához, amelyhez fogható nincs több az erdőben, bár első látásra ez senkinek sem tűnik fel. Laurel tizenkét évig élt itt, és alaposan megismerte az erdőt, de ezt a fát csak egyszer láthatta annak, ami: amikor a sérült és félig eszméletlen Tamanit hozta vissza a trollokkal vívott harc után. Láta, hogyan változik át, és bepillantást nyerhetett abba, ami mögötte rejtőzik. Ma be kell lépnie a kapun.

Ma ő maga is Avalon földjére lép.

Minél beljebb értek az erdőbe, annál több tündér tűnt fel mögöttük. Laurelnak nagy erőfeszítésébe került, hogy ne nyújtogassa a nyakát, és ne bámulja őket. Sohasem fog hozzászokni ezekhez a gyönyörűséges, hallgatag őrszemekhez, akik soha nem szólnak őhozzá, és ritkán néznek a szemébe. De mindenhol ott vannak, még akkor is, ha nem látja őket. Ezt már tudta. Átfutott az agyán, hogy hányan figyelhették kisgyermekkorá óta, és beleborzongott a gondolatba. Az egy dolog, hogy a szülei tanúi voltak mindenféle kiskamaszkori ostobaságának, de ha ismeretlen, természetfölötti őrszemek is szórakoztak rajta, az mindjárt más színben tünteti fel az emlékeket. Laurel nyelt egyet, és a lába elé nézve igyekezett valami másra gondolni.

Nemsokára meg is érkeztek. Kiléptek a fenyőfák gyűrűjéből, amelyek óvón vették körbe az ősrégi, csavarodott törzsű fát. A tündér-őrszemek félkörben álltak, és miután Shar – az őrszemek vezetője – nagyon csúnyán nézett rá, Tamani is kiszabadította karját Laurel satuszerű szorításából, és beállt közéjük. A tucatnyi őrszem előtt álldogálva Laurel a hátizsákja pántját kezdte szorongatni. Felgyorsult lélegzettel figyelte, hogy az őrszemek egyenként megérintik a fa kérgét

ott, ahol a vaskos törzs kettéválik. A fa vibrálni kezdett, és ágai szinte magukhoz vonzották a tisztás minden fényét.

Laurel elhatározta, hogy ezúttal nem hunyja le a szemét, végignézi az átváltozást. De amikor behunyorított a fénybe, egy ragyogó villám egy pillanatra elvakította. Amikor újra kinyitotta a szemét, a fa már átváltozott kaput formázó, lila virágokkal befuttatott, magas aranyoszlopokká. A kaput a két oldalán pillérek rögzítették a földhöz, de egyébként magában állt a napsütötte erdő közepén. Laurel lassan kiengedte a levegőt a tüdejéből, ami újra benne szakadt, amikor a kapu kinyílt.

Melegség áradt feléje, és Laurel még három méterről is érezte a születő életnek azt az illatát, amelyet a kertjükből már jól ismert. De ez sokkal áthatóbb volt – maga az üvegbe zárt nyári napfény. A lába szinte magától indult meg, és már majdnem belépett, amikor rántást érzett a karján. Laurel nagy nehezen levette a szemét a kapuról. Arra eszmélt, hogy Tamani kilépett a félkörből, és megfogta a kezét. Egy érintés a másik karján arra kényszerítette, hogy hátranézzen.

Jamison – a vén Téltündér, akivel az ősszel találkozott – a karját nyújtotta, mint egy úriember valami kosztümös filmből. Barátságosan, de határozottan Tamanira mosolygott. – Köszönjük, Tam, hogy elhozta Laurelt. Innentől átveszem.

Tamani nem engedte el azonnal a lány kezét. – A jövő héten meglátogatlak – mondta csendesen, a suttogásnál valamivel hangosabban.

Mind a hárman csak álltak néhány másodpercig, bennragadva a pillanatban. Jamison akkor félrehajtotta a fejét, és bólintott egyet Tamani felé. Tamani biccentett, és beállt a helyére a félkörben.

Laurel még érezte bőrén a fiú perzselő pillantását, amikor az aranykapu felől sugárzó fény felé fordította az arcát. Avalon vonzása elhamvasztotta benne a legkisebb megbánást is, hogy Tamanit ilyen hamar

magára kell hagynia, alig valamivel a találkozásuk után. A fiú ügyis nemsokára meglátogatja.

Jamison belépett az aranykapun, intve Laurelnek is. Lassan leengedte a lány kezét, ami eddig a karján pihent. – Isten hozott újra, Laurel – mondta kedvesen.

Laurel gombócot érzett a torkában, amikor átlépett a kapun, és életében először Avalon földjét érintette a lába. *Nem először*, emlékeztette magát. *Hiszen innen jöttem.*

Egy pillanatig semmit sem látott, csak egy hatalmas, lombos tölgyfa leveleit és sötét, zsíros földet a lába alatt, amelyet bársonyos, smaragdzöld fű lepett. Jamison kivezette a lombsátor alól. A ragyogó napfény azonnal átmelegítette az arcát, hunyorognia kellett tőle.

Egy fallal körülvett parkféleségben találta magát. Göröngyös, fekete földkígyók tekergöztek a kőfalra is felfutó zöld növények között. Laurel még sohasem látott ilyen magas falat – több évtizedbe is belelhelhetett, mire beton nélkül felépítették. A kertben álló fák törzse és ágai köré hosszú, leveles indák fonódtak. Az indákon szundikáló virágok összezárták szirmaikat a vakító napfényben.

Megfordult, és visszanézett a kapura. Az már bezáródott, és a magányosan álló aranyoszlopok mögött csak sötétséget látott. A kaput vagy húsz őrszem vette körül, csupa lány. Laurel félrehajtotta a fejét. Volt azonban ott még valami. Lépett egyet előre, de széles fejű, csillogó, kristályhegyű lándzsák állták el az útját.

– Minden rendben, kapitány – szólt Jamison Laurel háta mögül.
– Megnézheti.

A lándzsák eltűntek, Laurel pedig elindult, pedig biztos volt benne, hogy csak káprázott a szeme. De nem, a kapura derékszögben ott volt egy másik kapu. Laurel továbbment, míg mind a négy kaput körbe nem járta, amelyeket a másik oldalon már látott vastag pillérek

segítségével rögzítettek. Minden pillérhez két kapu rögzült, és tökéletes négyszöget alkotva vették körül a mögöttük tátongó feketeséget. Pedig Laurelnek elvileg a túlodalon álló őrszemeket kellett volna látnia.

– Én ezt nem értem – mondta Laurel, amikor visszament Jamisonhoz.

– Nem a te kapud az egyetlen – felelte Jamison mosolyogva.

Laurelnek felrémlett, hogy Tamani négy kapuról beszélt tavaly ősszel, amikor a lány sérülten, összetörten hozzá fordult, miután a trollok beledobták a Chetco folyóba. – Négy kapu – mondta halkan, és az emlék kellemetlenebb részéről igyekezett megfeledkezni.

– A föld négy sarka. Egyetlen lépéssel otthon, a japán hegyek között, a Skót-felföldön vagy Egyiptomban, a Nílus partján találhatod magad.

– Elképesztő! – mondta Laurel, és a kapura bámult. *Kapuk?* – Több ezer mérföld egyetlen lépéssel.

– Ez Avalon legsebezhetőbb pontja – mondta Jamison. – Bár okos találmány, nemde? Nagyon hasznos. A kapukat Oberon király készítette, bele is halt, de Ízisz királynő volt az, aki nem is olyan régen, csupán néhány száz évvel ezelőtt megnyitotta őket a túoldalra.

– Az egyiptomi istennő? – kérdezte Laurel döbbenet.

– Csak a nevét kapta az istennő után – felelte Jamison mosolyogva. – Bár szeretnénk, ha úgy lenne, de az emberi történelem nem minden kulcsfigurája tündér. Gyere, az én am-fear-faire-jeim aggódni fognak, ha sokat késünk.

– A kicsodák?

Jamison Laurelre bámult. A tekintete először kérdő volt, majd furcsán bánatos. – Rettentündérek – ismételte. – A testőreim. Mindig legalább ketten vannak szolgálatban mellettem.

– Miért?

– Mert Téltündér vagyok. – Jamison lassan lépdelt a földúton, és a szavait mérlegelte. – Képességeink ritkák a tündérek között, ezért tisztelnek bennünket. Csak mi tudjuk kinyitni a kapukat, így óvnak bennünket. Egész Avalon léte függ tőlünk, tehát az ellenség sohasem férhet a közelünkbe. A hatalommal azonban...

– ...felelősség jár? – fejezte be a mondatot Laurel.

Jamison immár mosolyogva a lány felé fordult. – Ezt meg ki tanította neked?

Laurel zavartan elhallgatott. – Ööö, a Pókember? – poénkodott bénán.

– Gondolom, létezik olyan, hogy egyetemes bölcsesség – mondta Jamison nevetve. Hangját visszaverték a nagy kőfalak. Majd hirtelen elkomolyodott. – Ezt a szólást a Téltündérek gyakran emlegetik. A britek nagy királya, Artúr is ezt mondta, miután a trollok szörnyű bosszút álltak Cameloton. Abban a hitben élt, hogy a pusztítás az ő hibájából következett be, és hogy megakadályozhatta volna.

– És tényleg megakadályozhatta volna? – kérdezte Laurel.

Jamison intett két őrszemnek, akik a kőfalon nyíló óriási faajtók mellett álltak. – Nem hiszem – mondta Laurelnek. – De nem árt észben tartani.

Az ajtók hangtalanul kitérültek. Minden gondolat elillant Laurel fejéből, ahogy kísértáltak Jamisonnal egy domboldalra. Aombok pompásan zöldelltek, amíg csak a szem ellátott. A fák között fekete ösvények kanyarogtak, közöttük virágos mezők tarkállottak és szivárványszínű valamik, amiket Laurel nem tudott beazonosítani. Úgy néztek ki, mintha óriási, színes léggömbök ültek volna a földön minden elképzelhető színben, és úgy csillogott rajtuk a fény, akár a szappanbuborékokon. Valamivel távolabb apró házacsckák gyűrűje

látszódott a domb körül, és Laurel élénk színű, mozgó pontokat is ki tudott venni, amelyek a városka tündérlakói lehettek.

– De hát több... ezren vannak – mondta Laurel, és észre sem vette, hogy hangosan gondolkodik.

– Persze – felelte Jamison, és derűsen csengett a hangja. – Majdnem mindenki itt lakik. Több mint nyolcvanezren vagyunk már. – Elhallgatott. – Neked ez talán nem is tűnik soknak.

– De – vágta rá gyorsan Laurel. – Úgy értem, hogy tudom, hogy az emberek ennél jóval többen vannak... de elképzelni sem tudtam ennyi tündért egy helyen. – Furcsa érzés volt. Egyszerre érezte magát végre hétköznapiinak és nagyon jelentéktelennek. Találkozott már más tündérekkel – ott volt Jamison, Tamani, Shar és az őrszemek, akiket néha-néha megpillantott –, de a gondolat, hogy sokezernyi tündér létezik rajta kívül, lenyűgözte.

Jamison gyengéden megérintette a derekát. – Majd máskor körbevezetlek – mondta halkán. – De most el kell mennünk az Akadémiára.

Laurel követte Jamisont lefelé, a kőfal mentén. Amikor a végére értek, Laurel felnézett a domb tetejére, és ismét elállt a lélegzete. Negyed mérföldnyire a lankás domboldalon egy, a *Jane Eyre*-be illő roppant torony tört az égnek, mely egy terjedelmes épület közepéből emelkedett ki. Szögletességével, szürke köveivel és meredek csúcsaival inkább tűnt könyvtárnak, mint kastélynak. Vaskos ablakkeretek törték meg a falak egyhangúságát, a tetőablakok pedig csiszolt kristályprizmáként ragyogtak a palatető cserepei között. Minden felületet kúszónövények, virágok, lombok borítottak, minden négyzetcentiméter ott-hont adott a megszámlálhatatlanul sok növényfaj egyikének.

Jamison szavai választ adtak a kérdésre, amelyet Laurel az ámulattól el is felejtett feltenni. A Téltündér az épületre mutatott, és megszólalt: – Íme, az Avalon Akadémia.

KETTŐ

MIKÖZBEN AZ AKADÉMIA FELÉ SÉTÁLTAK, Laurel egy másik épületet is megpillantott a fák között. A magas domb legtetején – valamivel a tornyosuló Akadémia felett – egy kastély omladozó romjai terültek el. Laurel pislogott, majd összehúzott szemmel a kövekre meredt: az *omladozó* talán nem is volt jó szó arra, amit látott. A kastély romokban hevert ugyan, de zöld indák kígyóztak a hófehér márvány repedései között, szinte összeöltve a falakat. Egy hatalmas fa lombja sátortetőként omlott a romok fölé, a falak felét be is borította. – Mi az az épület? – kérdezte Laurel, amikor az újra feltűnt a fák között.

– Az a Téli Palota – mondta Jamison. – Én ott lakom.

– Biztonságos? – kérdezte Laurel kételkedve.

– Természetesen nem – felelte Jamison. – Ez az egyik legveszélyesebb hely egész Avalonban. De én biztonságban vagyok ott, csakúgy, mint a többi lakó.

– Nem fog leomlani? – kérdezte Laurel, és az egyik sarkot méregette, amely úgy festett, mint egy krómzöld zsinórral húzott fűző.

– Nem, dehogyan – mondta Jamison. – A Télündérek már több mint háromezer éve gondozzák a kastélyt. Látod azt a fenyőfát? A gyökerei belenőttek a márványfalakba, nem hagyják, hogy az épület összeomoljon.

– Miért nem építenek egy újat?

Jamison néhány pillanatra elhallgatott, és Laurel már attól tartott, hogy megbántotta a kérdéssel. De amikor újra megszólalt, a Téltündér nem tűnt sértődöttnek. – A kastély nem csupán az otthonunk, Laurel. A falai olyan dolgokat őriznek, amelyeket nem költöztethetünk át csak azért, hogy nagyobb kényelemben éljünk, vagy hogy a hiúságunkat legyezzessük egy mutatósabb épülettel. – Mosolyogva a sűrke kőfalak felé intett. – Arra, ott van az Akadémia.

Laurel immár más szemmel nézett a kastélyra. Már nemcsak kezeskusza indákat látott, hanem felismerte a rendet és a rendszert a mintázatban. A sarkokat összefogó kúszónövények, a hatalmas falaknak támaszt nyújtó gyökérszövet – a fa valóban a kastély része lett. Vagy a kastély lett a fa része. Az épület szemmel láthatólag kényelmesen befészkelte magát a nyújtózkodó gyökerek ölelésébe.

A következő kanyar után Laurel megpillantott valamit, amit első látásra kovácsoltvas kerítésnek vélt. Amikor közelebről is megnézte, kiderült, hogy nem kerítés, hanem élő fal. A faágak úgy csavarodtak, tekeregtek egymásra, egymáson, egymás körül, mint egy roppant bonyolultan nyírt bonszaijánál. Két őr, egy fiú és egy lány állt a kapunál vibrálóan kék ünnepi páncélzatban és fényes, tollforgós sisakban. Mindketten mélyen meghajoltak Jamison előtt, és kinyitották a kaput.

– Gyere! – szólt Jamison, és intett Laurelnak, amikor az habozni látszott. – Már várnak.

Az Akadémián zajlott az élet. Tucatnyi tündér nyüzsgött az udvaron. Néhányan habos-babos ruhában, selyempantallóban üldögéltek könyvekkel a kezükben, míg mások láthatóan saját kezűleg készített öltözetben metszettek, ástak a kertben. Volt, aki virágot szedett, és a bokrok között kutakodva igyekezett tökéletes példányokra szert tenni. Amikor meglátták Jamisont és Laurelt, abbahagyták a munkát, és vagy meghajoltak, vagy tisztelettudóan biccentettek.

– Előttem... – Laurel nagyon ostobán érezte magát. – Előttem hajoltak meg?

– Lehetséges – felelte Jamison. – De gyanítom, hogy a legtöbben előttem.

Laurelt meglepte a közvetlen stílus. Az azonban biztos volt, hogy Jamison hozzászokott már a hajlongáshoz. Még csak meg sem állt. – Nekem is meg kellett volna hajolnom, amikor a kapunál találkoztunk? – kérdezte Laurel kissé bizonytalanul.

– Ó, nem – nyugtatta meg Jamison. – Te Ösztündér vagy. Neked csak a Királynő előtt kell meghajolnod. Én egy apró biccentéssel is beérem.

Laurel kissé össze volt zavarodva, miközben elsétáltak még néhány tündér mellett. Azokat, akik csak biccentettek, alaposabban megnézte magának. Ők is észrevették a lányt, és Laurel nem tudta, hogyan magyarázza az arckifejezésüket. Néhányan kíváncsinak tűntek, míg mások leplezetlenül bámulták. Sokan kifejezéstelen tekintettel meredtek rá. Laurel félénken behúzta a nyakát, és sietett, hogy tartsa a lépést Jamisonnal.

Amikor a magas bejárati ajtóhoz értek, a szolgák sietve kinyitották előttük. Jamison egy tágas, üvegkupolás előcsarnokba vezette Laurelt. A kupolán beömlő napfény táplálta a termet díszítő cserepes növényeket. Az előcsarnokban kevesebben voltak, mint az udvaron, de itt is üldögéltek és olvasgattak tündérek a padokon meg az apró asztalok mellett. Egy idősebb tündér – *nem olyan öreg, mint Jamison*, gondolta Laurel, bár a tündéreknél ezt sohasem lehet tudni – lépett oda hozzájuk, és meghajtotta a fejét. – Jamison, milyen kellemes meglepetés! Laureltre mosolygott: – Gondolom, te pedig Laurel vagy. Istenem, de megváltoztál!

Laurel egy pillanatra megdöbbsent, de aztán eszébe jutott, hogy hét évig Avalonban élt, mielőtt a szüleihez került volna. Az, hogy ő nem emlékezett senkire, még nem jelentette azt, hogy őrá sem emlékszik senki. Kissé kényelmetlenül érezte magát, amikor eszébe jutott, vajon hány tündér fordulhat meg itt, aki emlékszik olyan dolgokra, amiket ő tökéletesen elfelejtett.

– Aurora vagyok – mondta a tündér. – Én oktatom a kezdőket, akik vagy előtted, vagy utánad járnak – kuncogta, mintha egy jó viccet osztott volna meg Laurellel. – Gyere, megmutatom a szobádat! Kicsit átrendeztük, kidobtunk mindent, amit időközben kinőttél, de ezt leszámítva pont olyan, ahogyan hagytad.

– Szobám is volt itt? – bukott ki a kérdés Laurelból.

– Hát persze – felelte Aurora anélkül, hogy hátrafordult volna. – Hiszen ez az otthonod.

Otthon? Laurel körülnézett a dísztelen előszobában. Alaposan megszemlélte a csigalépcső mellett felfutó, cirádás korlátot, a csillogó ablakszemeket és a tetőablakokat. Tényleg ez lett volna az otthona? Minden olyan idegennek tűnt. Hátrapillantott Jamisonra, akit látványosan nem nyűgöztek le a látottak. A Téli Palota valószínűleg még ennél is pazarabb volt.

A harmadik emeleten egy folyosóhoz értek, amelyen végig cseresznyefa ajtók sorakoztak. Minden ajtón egy név állt, csillogó, kacskaringós betűkkel. *Mara, Kátya, Fawn, Sierra, Sari*. Aurora megállt az egyik előtt, amelyen minden kétséget kizáróan a *Laurel* név volt.

Laurel úgy érezte, hogy eláll a szívverése, miközben Aurora lassan elfordította a gombot, és kinyitotta az ajtót, mely szinte siklott a néma sarokvasakon a krémszínű szőnyeg felett. Egy hatalmas szoba tárult fel előtte, amelynek egyik fala üvegből volt. A többi falat halványzöld

szatén fedte padlótól a mennyezetig. A mennyezetnek szinte a felét elfoglalta a tetőablak. A bezúduló napfény egy óriási, selyemtakaróval borított ágyat világított meg. Olyan könnyű függöny vette körül, amely a legkisebb fuvallatra is megrebbent. A bútorzat – asztal, öltözőasztal és szekrény – szerény volt, de időtálló. Laurel belépett, és óvatosan körülnézett. Valami ismerős apróságot keresett a szeme, valamit, amitől otthon érezheti magát.

Bár ez volt az egyik legesleggyönyörűbb szoba, amit valaha látott, nem emlékezett semmire. Egyetlen apró részletre sem. Az égvilágon semmire. Csalódást érzett, de igyekezett eltitkolni Jamison és Aurora előtt. – Köszönöm – mondta, és reménykedett, hogy örömtelen mosolya nem árulja el az érzéseit. Különben is, mit számít, hogy nem emlékszik semmire. Most itt van. Csak ez a fontos.

– Nyugodtan pakolj ki, és frissítsd fel magad – mondta Aurora. A szeme végigfutott Laurel topján és farmernadrágján. – Az Akadémián úgy öltözől, ahogyan a kedved tartja. De lehet, hogy a szekrényedben található darabokat kényelmesebbnek fogod találni. Megtippeltük a méretedet, de az új ruháidat csak holnapra tudják elkészíteni, ha megfelel. Az a... pantalló... ami most van rajtad... olyan az anyaga, mint a daróc.

Amikor Jamison elnevette magát, Aurora büszkén kihúzta magát. – Ezzel jelezz, ha valamire szükséged van – mondta, és egy csengőre mutatott. – A teljes személyzet a rendelkezésedre áll. Egy óra szabadidőt kapsz, utána ideküldöm az egyik alapismeret-oktatót, hogy elkezdhesd az óráidat.

– Már ma? – kérdezte Laurel egy leheletnyivel hangosabban, mint ahogyan szeretne volna. Aurora gyors pillantást vetett Jamisonra. – Jamison és a Királynő azt az utasítást adta, hogy minden percet ki kell használnunk, amit nálunk töltesz. Így is rövid az idő.

Laurel idegesen, de izgatottan bólintott. – Rendben – mondta. – Kész leszek.

– Akkor most magadra hagylak – mondta Aurora, és Jamisonra nézett. Jamison intett neki.

– Én maradnék még néhány percet, mielőtt visszatérek a palotába.

– Hát persze – mondta Aurora. Meghajtotta a fejét, és távozott.

Jamison az ajtóban állt, és szeme a szobát kutatta. Amikor Aurora léptei elhaltak a folyosón, megszólalt: – Nem jártam itt azóta, hogy tizenhárom évvel ezelőtt elkísértelek a szüleidhez. – Ránézett a lányra. – Remélem, nem haragszol, amiért rögtön munkára fogunk. Nincsen sok időnk.

Laurel megrázta a fejét. – Dehogy, minden rendben. Csak hát... annyi kérdés motoszkál bennem.

– A megválaszolásukra most nincs idő – mondta Jamison. Mosolya tompította szavai élet. – A velünk töltött időd túl értékes ahhoz, hogy az avaloni szokásokra pazaroljuk. Sok-sok év áll majd a rendelkezésedre, hogy megkapd a válaszokat.

Laurel bólintott, de nem volt biztos abban, hogy egyetért az öreg tündérrel.

– Ráadásul – tette hozzá Jamison hamiskás pillantással –, szerintem Tamani boldogan megválaszol minden kérdést, amit csak felteszel neki. – Megfordult, és menni készült.

– Mikor találkozunk megint? – kérdezte Laurel.

– Eljövök érted, amikor letelik a nyolc hét – mondta Jamison. – És teszek róla, hogy legyen egy kis időnk beszélgetni – ígérte meg. Gyorsan elköszönt a lánytól, és bezárta az ajtót maga mögött. Laurel egyedül maradt.

A lány a szoba közepén állt, és lassan körbefordult. Mindent meg akart nézni. Nem emlékezett erre a helyre, mégis talált benne valami

megnyugtatót: a felismerést, hogy az ízlése alapjában véve nem változott. Mindig a zöld volt a kedvenc színe, és jobban szerette az egyszerűséget a bonyolult mintáknál. A baldachin egy kissé kislánysos volt, de nem csoda, hiszen millió évvel ezelőtt választotta.

Odament az asztalához, és leült. Észrevette, hogy bizony a széket is kinőtte. Kihúzogatta a fiókokat. Vastag papírlapokat, festékesdobozokat, lúdtollakat és egy füzetet talált, amelyen a neve is rajta volt. Beletelt néhány másodpercbe, mire Laurel rájött, hogy azért találja a nevet olyan ismerősnek, mert ő maga írta a saját gyerekkori kézírásával. Remegő kézzel nyitotta ki a füzetet az első oldalon. Latin szavak sorakoztak rajta; Laurel gyanította, hogy növénynevek. Átlapozott még néhány oldalt, de mindenhol ugyanez volt a helyzet. Még az angol szavakat sem értette. Milyen megalázó, hétévesen többet tudott, mint most, tizenhat évesen! *Vagy húsz, javította ki magát rögtön, vagy amennyi éves vagyok éppen.* Igyekezett nem gondolni a korára, mert az arra a hét, tündérként élt évre emlékeztette, amelynek most egyetlen pillanatát sem tudta felidézni. Tizenhat évesnek érezte magát, és ami őt illette, tizenhat éves is volt. Laurel letette a füzetet, és a ruhásszekrényhez sétált.

Jó pár nyári ruhát és néhány habkönnyű, bokáig érő szoknyát talált benne. A fiókokban hímzett parasztblúzok és testhez simuló, japán ujjas felsők voltak. Laurel az arcához érintette az anyagot, élvezte selymes puhaságát. Felpróbált néhány darabot, és egy rózsaszínű nyári ruha mellett döntött. Abban folytatta a szoba feltérképezését.

Pár lépéssel az ablakhoz ért. A lélegzete is elállt a látványtól. A szobája egy akkora virágoskertre nézett, amekkorát még életében nem látott. Az Akadémia épülete előtt szinte mindent beborított az ezernyi színben pompázó millióféle virág. Az ablakhoz szorította a tenyerét,

és igyekezett belemerülni ebbe a csodába. Hirtelen az jutott eszébe, hogy milyen pocskékolás tizenhárom évig porosodni hagyni egy szobát ilyen panorámával.

Valaki kopogott. Laurel összerezte, megigazította magán a ruhát, és az ajtóhoz sietett. Mielőtt kinyitotta volna, a haján is végigsimított.

– Gondolom, te vagy Laurel – mondta egy magas tündérfi mély, bársonyos hangon. Végigmérte a lányt. – Szinte semmit sem változtál.

Laurel meghökkent, és bután meredt a tündérré. Látott magáról gyerekkori képeket, és igenis sokat változott!

A férfi lenvászon joganadrágszerűséget és sötétzöld, selymes anyagból varrt, a mellkasán nyitott inget viselt. Még így sem volt benne semmi érzéki. Laurel arra gondolt, hogy mennyire szerette ő maga is szabadon hagyni a bőrét. Sejtette, hogy itt is erről van szó. A tündér viselkedése visszafogott, szinte hivatalos volt. Ami éles ellentétben állt azzal a ténnyel, hogy mezítláb topogott Laurel előtt.

– Yeardley vagyok, alapismereteket oktatok. Bejöhetek? – kérdezte félrehajtott fejjel.

– Jaj, hát persze! – vágta rá Laurel, és szélesebbre tárta az ajtót.

Yeardley bemasírozott a szobába, nyomában egy másik tündérré. – Oda – mondta, és Laurel asztalára mutatott. A másik tündér letett egy rakás könyvet az asztalra, mélyen meghajolt Laurel és Yeardley előtt, elhátrált az ajtóig, majd eltűnt a folyosón.

Laurel visszafordult a professzorhoz, aki a szemébe nézett.

– Tudom, hogy Jamison azt szeretné, hogy azonnal elkezdjük az órákat, de őszintén szólva, alapok nélkül a legelső leckékbe sincs értelme belevágni.

Laurel kinyitotta a száját, majd rájött, hogy teljesen össze van zavarodva, így inkább szót sem szólt.

– Ezekben a könyvekben megtalálod a legalapvetőbb információkat ahhoz, hogy az igazi tanulmányaidat megkezdhesd. Azt javaslom, azonnal fogj bele.

Laurel a nagy halom könyvre meresztette a szemét. – Mindet? – kérdezte.

– Nem, ez csak az első fele. Van még egy adag, amikor ezt befejezted. Hidd el, megpróbáltam a lehető legkevesebbet felpakolni – mondta a tündér. Ránézett egy papírra, amit a válltáskájából halászott elő. – Az egyik felsőbbévesünk elvállalta, hogy korrepetálni fog – mondta, és felpillantott Laurelre. – Szerencsésebb körülmények között te is ott tartanál most, ahol ő. Fényes nappal minden percben elérhető lesz, és nem esik majd nehezebbre megválaszolnia a kérdéseidet, tehát nyugodtan nyaggathatod. Reménykedünk abban, hogy alig két hét alatt újratanulod azt, amit a távolléted alatt elfelejtettél.

Laurel ökölbe szorított kézzel azt kívánta, bárcsak elsüllyedne.

– A neve Kátya – folytatta Yeardley, észre sem véve Laurel reakcióját. – Gyanítom, hogy hamarosan ő is itt lesz. Ne hagyj, hogy bájcevégéssel töltsd a tanulásra szánt időt.

Laurel mereven bólintott, és a könyveket fixírozta.

– Akkor kellemes olvasgatást – mondta a professzor, és sarkon fordult. – Amikor befejezted a könyveket, megkezdhetjük az igazi tanulást! – Megállt az ajtóban. – A személyzet majd szólni fog, amikor minden könyvvel végeztél, de addig ne keress, amíg az összeset el nem olvastad. Addig a további tanulásnak semmi értelme. – A tanár köszönés nélkül távozott. Az ajtó bezáródott, a zárnyelv hangosan kattant a Laurel szobájára telepedő mély csendben.

A lány vett egy mély lélegzetet, odament az asztalhoz, és elolvasta néhány ősréginék tűnő könyv gerincét: *Gyógynövényntani alapismeretek,*

Az elixírek eredete, A gyógyfüvek enciklopédiája, valamint A trollok anatómiája. Utóbbinál fintorogni kezdett.

Mindig szeretett olvasni, de ezek a könyvek nem számítottak a könnyed nyári olvasmányok közé. A könyvhalomról a panorámaablakra esett a pillantása, és megállapította, hogy a nap már megkezdte esti útját lefelé.

Felsóhajtott. Nem ezt várta a mai naptól.

HÁROM

LAUREL TÖRÖKÜLÉSBEN ÜLDÖGÉLT AZ ÁGYÁN, és egy ollóval jegyzetelésre alkalmas papírszeleteket vagdalt. Egy órát sem olvasott még, amikor rájött, hogy itt bizony komoly jegyzetelésre lesz szükség. Meg szövegkiemelőre. David egyéves biológikorrepetálása alatt neurotikusan módszeres tanuló lett belőle. De másnap reggel csalódottan fedezte fel, hogy a „személyzetnek” – mert így emlegették az Akadémián a szerényen öltözött, ide-oda futkosó, halkszavú szolgálókat – fogalma sincsen arról, mi az a jegyzetcedula. Ismerték azonban az ollót, így Laurel maga fogott neki felvagdოსni a papíríveket. A szövegkiemelőre rá sem kérdezett.

Halk kopogtatás hallatszott az ajtón. – Gyere be – kiáltotta Laurel ülve, mert attól tartott, hogy leseperné a papírdarabokat, ha felállna ajtót nyitni.

Egy aprócska, szőke kobak bukkant fel az ajtónyílásban. – Laurel?

Laurel már nem is erőltette magát, hogy felismerje az Akadémia lakóit, így csak bólintott, és várta, hogy az idegen bemutatkozzon.

A rövid pixie frizura alatt ragyogó mosoly tűnt fel, amelyet Laurel automatikusan viszonzott. Jó érzés volt végre egy neki szóló mosoly. Az előző esti vacsora katasztrofálisan sült el. Laurelnak hét óra körül szóltak, hogy jelenjen meg az étteremben. A lány meztláb, nyári ruhácskában és lófarkasan kocogott le a lépcsőn az utat mutató tündér mögött – nem tűnt fel neki, hogy *étterembe*, és nem az *ebédlőbe*

hívták. Abban a pillanatban, amikor belépett, rájött, hogy hibát követett el. Mindenki állig begombolt inget, selyemnadrágot vagy földig érő szoknyát, estélyi ruhát viselt. Gyakorlatilag mintha egy bálba csöppent volna. És ami még ennél is rosszabb volt: Aurora kiszólitotta a terem elejére, és bemutatta az Ősztündéreknak. Száz és száz szempár kereszttüzébe került.

Nem elfelejteni: vacsorához ki kell öltözni.

No de mindez tegnap este történt, most viszont valaki tényleg órá mosolygott.

– Bújj be! – mondta Laurel. Nem érdekelte különösképpen, ki ez a tündér, és miért jött, a lényeg, hogy barátságos volt.

Valamint okot szolgáltatott arra, hogy kicsit kifújhassa magát.

– Kátya vagyok – mondta a tündér.

– Laurel – hangzott az automatikus válasz.

– Természetesen tudom, hogy ki vagy – mondta Kátya nevetve. – Mindenki tudja, hogy te ki vagy.

Laurel zavartan lesütötte a szemét.

– Remélem, hogy az Akadémia elnyerte a tetszésedet – folytatta Kátya, kifogástalan házigazdához illően. – Én mindig szétesem egy kicsit, ha utaznom kell. Aludni sem tudok – mondta, és leült Laurel mellé az ágyra.

Laurel került Kátya tekintetét, és csak egyetértően hümmögött, de egy szót sem szólt. Azon gondolkodott, hogy Kátya vajon milyen messzire járhatott Avalon határain belül.

Ami az igazat illeti, Laurel valóban rosszul aludt. Remélte, hogy csak az új környezet miatt, ahogy Kátya is mondta. Egész éjjel rémálomok gyötörték, és nem csak a szokásosak: trollokról, Tamanira szegezett fegyverekről, Barnesra célzó pisztolycsőről vagy a feje fölött őszszecsapó jeges hullámokról. Tegnap éjjel nem ő menekült Barnes elől,

mint egy lassított felvételen, hanem a szülei, David, Chelsea, Shar és Tamani.

Laurel felkelt az ágyról, az ablakhoz sétált, homlokát a hűvös üveghez nyomta. Megcsodálta a sötétben kigyúló, alatta elterülő fényeket. *Milyen ellentmondásos dolog is ez, gondolta, eljönni Avalomba, hogy megtanulja megvédeni önmagát és a szeretteit, és közben védtelenül hagyni őket odaát.* Bár ha a trollok órá vadásznak, talán a család nagyobb biztonságban van így, ha ő nincsen velük. Semmit sem tehetett, és nem tudott eleget ahhoz, hogy cselekedhessen. Gyűlölte, hogy ilyen tehetetlen, hogy ennyire haszontalan.

– Mit csinálsz? – kérdezte Kátya, kirángatva ezzel Laurelt a sötét gondolatok közül.

– Jegyzetcédulákat vágok.

– Jegyzetcédulákat?

– Ezeket használtam tanulás közben otth... izé, az emberek világában – mondta Laurel.

Kátya felkapott egy Laurel által készített cédulát. – Ez a kis cetli az egész, vagy van még valami, amit nem vettem észre?

– Nincsen, ennyi az egész.

– De akkor miért te csinálod?

– Miért is? – mondta Laurel. Megrázta a fejét, majd megvonta a vállát. – Mert nekem van szükségem jegyzetcédulákra.

Kátya nagyot nézett, és ártatlanul kérdezősködni kezdett. – Nem tanulnod kellene, mint az örült, amíg itt vagy? Yeardeley nekem ezt mondta.

– Igen, de a jegyzetcédulákkal könnyebben tanulok – kötötte az ebet a karóhoz Laurel. – Megéri a ráfordított időt.

– Én nem így értettem. – Kátya felnevetett, odaballagott a kis ezüstcsengőhöz, amelyet Aurora is megmutatott Laurelnak, és csengetni

kezdedt. Az éles hangtól néhány másodpercig szinte a levegő is vibrált.

– Azt a...! – kiáltott Laurel. Kátya meglepetten nézett rá.

Pár pillanat múlva egy középkorú tündér tűnt fel az ajtóban. Kátya kivette Laurel kezéből az ollót, és felkapott egy rakás papírt. – Kéretik ezt mindet felválni ekkora téglalapokká – mondta, és Laurel egyik jegyzetcéduláját nyújtotta a tündér felé. – Nagyon fontos, hogy minél előbb készen legyen, tegyél félre minden más munkát!

– Rendben – felelte az asszony, és pukedlizett, mintha nem is egy ifjú, feleannyi idős tündérral, hanem magával a Királynővel beszélt volna. – Kívánja-e, hogy itt végezzem el a munkát, hogy azonnal megkaphassa a cédulákat, mihelyst elkészültem velük, vagy menjek máshová, és csak akkor juttassam vissza őket, amikor minddel elkészültem?

Kátya Laurelre nézett, és vállat vont. – Nekem mindegy, akár itt is maradhatsz; végül is igaz, jobb, ha rögtön megkapjuk őket, amint felvágta.

– Jó lesz – motyogta Laurel, és kissé kényelmetlenül érezte magát, hogy egy felnőtt nőt kell megkérnie, hogy ezt az aljamunkát elvégezze.

– Oda leülhetsz – mondta Kátya, és az ablak előtti padra mutatott. – Ott jó a fény.

A nő bólintott, elvette a papíríveket, és azonnal munkához látott.

Kátya letelepedett az ágyra Laurel mellé. – Mutasd meg, mit csinálsz azokkal a jegyzetcédulákkal, és akkor majd meglátom, miben segíthetek.

– Én is ki tudom vágni a saját cetlijeimet – suttogta Laurel.

– Ebben biztos vagyok, de szerintem okosabban is eltölthetjük az időt.

– Szerintem viszont ő is okosabban tudná eltölteni az idejét – válaszolta Laurel, és állával az asszony felé bökött.

Kátya ártatlan szemekkel meredt rá. – Hogy ő? Kizárt dolog. Ő csak egy Tavasztündér.

Laurel felháborodott. – Hogy érted azt, hogy ő csak egy Tavasztündér? Ő is tündér, és neki is vannak érzései.

Kátya zavarba jött. – Nem mondtam, hogy nincsenek érzései. De neki ez a dolga.

– Hogy kivágja a céduláimat?

– Hogy elvégezzen minden munkát, amit az Ősztündérek rábíznak. Úgy is mondhatjuk – csicseregte –, hogy megmentettük attól, hogy egy másik Ősztündér parancsát kelljen teljesítenie. Na, gyérünk, munkára! Különbön elpazaroljuk azt az időt, amit felszabadít a számunkra. Nézzem, melyik könyvet olvasod.

Laurel az ágyán hasalt, és a könyvét bámulta. Képtelen volt egy sorral is többet olvasni; egész délelőtt tanult, és a szavak kezdtek összefolyni a szeme előtt, így a bambuláson kívül másra már nem érezte magát alkalmasnak. Valaki megkocogtatta az ajtófélfát, a finoman faragott cseresznyefa ajtó tárva-nyitva állt. Laurel felnézett, és egy idősebb, kedves, rózsaszín tekintetű Tavasztündért pillantott meg, arcán tökéletesen szimmetrikus ráncokkal, amikhez Laurel még mindig nem volt hozzászokva.

– Látogatója van az átriumban – mondta a tündér, alig hangosabban a suttogásnál. A Tavasztündéreknek megparancsolták, hogy hal-kan beszéljenek Laurel közelében, és lehetőleg ne zavarják.

Ezt a parancsot valószínűleg a többi diák is megkapta. Kátyán kívül Laurel csak a vacsoránál látta a többieket, akik többnyire megbámulták. De már csak az utolsó könyv volt hátra, hogy csatlakozhasson hozzájuk az osztályteremben. Laurel nem tudta, hogy

örüljön-e ennek vagy sem, azonban úgy gondolta, hogy a változatoság mindenképpen jót fog tenni neki.

– Látogató? – kérdezte. Beletelt némi időbe, mire lestrapált agysejtjei feldolgozták az információt. Amikor sikerült, majdnem felkiáltott örömeiben. *Tamani!*

Laurel leszaladt a lépcsőn. A hosszabb utat választotta, hogy újra áthaladhasson a kupolás üvegcsarnokon, amelynek falánál a szivárvány minden színében pompázó virágok sorakoztak. Gyönyörű volt. Eleinte Laurel csak a virágok szépségét látta, amelyek káprázatos színnel mindenütt ott voltak az Akadémián. De a virágok többek voltak pusztán dekorációnál, az Ősztündérek velük dolgoztak. Majd egyhetes tanulás után már Laurel is felismerte őket, és fejből tudta a nevüket. Kék szarkaláb, vörös boglárka, sárga frézia, kála, foltos flamingóvirág és az új kedvenc, a csónakorchidea puha fehér szirmaival és sötét rózsaszín termőjével. Megsimogatta a trópusi orchideákat, amikor elment mellettük, és már mormolta is, hogy mi mindenre lehet használni őket. *Meggyógyítja a sárga virágok okozta mérgezést, átmenetileg leállítja a fotoszintézist, és foszforeszkál, ha kellő mennyiségű sóskával keverik össze.*

Rengeteg tényanyagot megtanult, az összefüggéseket még nem látta át, de a jegyzetceduláknak köszönhetően – amelyeket a Tavasztündér sokkal gondosabban vágott ki, mint ahogyan ő tette volna – mindent bevésett.

A virágos folyosóról Laurel a lépcsőhöz sietett, és szinte ugrálva szedte a fokokat. Azonnal meglátta Tamanit, aki a bejárat mellett a falnak támaszkodott. Megállta, hogy ne sikítsa a fiú nevét, és ne rohanjon oda hozzá. De nagyon nehezeire esett.

Tamani most nem a szokásos bő inget és térdnadrágot viselte, hanem fényes tunika és fekete hosszúnadrág volt rajta. A haját gondosan

hátrafésülte, az arca idegennek tűnt a hullámos tincsek nélkül. Laurel már emelte a karját, hogy megölelje, de Tamani egy kézmozdulattal megállította. Laurel tétován megállt, a fiú pedig elmosolyodott, és derekból enyhén meghajolt, pont mint a Tavasztündér-személyzet. – Örülök, hogy újra látlak, Laurel. – A fiú az ajtóra mutatott. – Csak utánad.

Laurel összezavarodva nézett a fiúra, de amikor az fejével ismét a kijárat felé intett, felszegte az állát, és kimasírozott az Akadémia kapuján. Az Akadémiához vezető ösvény nem egyenes volt, mint amit Laurel otthon megszokott, hanem virágágyások és fűcsomók között kanyargott. Sajnos több Ősztündér is arrafelé sétált. Laurel érezte, hogy végigmérik, és bár a legtöbben igyekeztek a könyvük takarásából figyelni, néhányan nyíltan megbámulták.

Hosszasan és csendben meneteltek, Laurel néha hátrasandított Tamani felé, aki továbbra is két lépéssel a lány mögött járt. Laurel látta, hogy huncut mosoly játszik a fiú ajkán, de meg nem szólalna. Amikor átértek a kapun, Tamani gyengéden megérintette Laurel derekát, és a magas bokrok felé bökött a fejével. Laurel elindult arrafelé, és abban a pillanatban, amikor az Akadémia épülete eltűnt a látóterükből, erős karok emelték magasba, és megforgatták.

– Annyira hiányoztál! – kiáltotta Tamani azzal a mosollyal, amit Laurel úgy szeretett.

Laurel is átölelte a fiút, és sokáig szorította. Tamani az Akadémián kívüli életére emlékeztette, ő kötötte össze a régi világával. Az otthonával. Furcsa volt a felismerés, hogy néhány rövid nap alatt a kötelék, ami egykor Avalonhoz fűzte, most az emberek világához visszavezető utat jelenti.

Persze Tamani mindig Tamani volt. Ami önmagában sem kevés.

– Ne haragudj az előbbiért – mondta a fiú. – Az Akadémián nagyon komolyan veszik a Tavasz- és Ősztündérek közötti protokollt,

és nem szerettelek volna bajba keverni. Bár valószínűleg inkább én kerültem volna bajba, de akkor is... ha nem muszáj, ne csináljunk fel-fordulást.

– Ha nem muszáj – mondta Laurel vigyorogva, és mindkét kezével beletúrt a fiú hajába. Addig igazgatta, míg a fürtök újra az arcába nem hullottak. Megragadta Tamani kezét, mert teljesen felvillanyozódott attól, hogy megint ismerős, barátságos társaságban lehet. – Úgy örülök, hogy eljöttél! Megörültem volna, ha még egy éjszakát tanulással kellett volna töltenem.

Tamani kijózanította. – Tudom, hogy kemény munka, de biztos vagyok benne, hogy nagyon fontos.

Laurel fekete földdel piszkított, meztelen lábára nézett. – Annyira azért nem fontos.

– Dehogynem. Elképzelni sem tudod, mennyi mindent használunk, amit Ősztündérek készítenek.

– De én semmit sem tudok készíteni! Még az órákra járást sem kezdtem meg! – Laurel felsóhajtott, és megcsóválta a fejét. – Fogalmam sincsen, mennyit lehet megtanulni kevesebb mint két hónap alatt.

– Nem tudnál visszajönni... néha-néha?

– Miért is ne... – Laurel felpillantott. – Ha hívnak.

– *Hívni* fognak. – Tamani elvigyorodott, miközben ezt mondta, mintha a szó olyan vicces lett volna. – Bízz bennem!

Amikor összetalálkozott a pillantásuk, Laurel úgy érezte, mintha hipnotizálnák. Idegesen elkapta a fejét, és elindult. – Hova megyünk? – kérdezte, hogy elfogódottságát palástolja.

– Hohogy hova?

– Jamison azt mondta, elviszel majd körülnézni. Alig néhány órám van rá.

Tamanit ez készületlenül érte. – Nem hiszem, hogy...

– Eddig semmit sem csináltam, csak növényneveket magoltam. – Laurel elhallgatott. – Már... hat... napja! Látni akarom Avalont!

Hamiskás mosoly derítette fel Tamani arcát. Bólintott. – Nos, akkor rendben. Hova szeretnél menni?

– Én... én nem is tudom. – Laurel a fiú felé fordult. – Mi a legklaszszabb hely Avalonban?

A fiú mély lélegzetet vett, habozni látszott. Majd megszólalt: – Legyenek ott más tündérek is, vagy csak mi ketten?

Laurel a domboldalra nézett. Egyrészt szeretett volna csak Tamani-val lenni, másrészt viszont nem bízott magában annyira, hogy hosszú időt töltsön vele. – Lehetne mindkettő?

Tamani elvigyorodott. – Naná. Miért nem...?

Laurel a mutatóujját Tamani szájára tette. – Nem, ne mondd el, csak menjünk!

Válaszképpen Tamani a domboldalra mutatott, és azt rikkanította: – Indulás!

Laurel beleborzongott az izgalomba, ahogyan az Akadémia épülete egyre kisebb és kisebb lett mögöttük. Elhagyták a magas kőfalat, az ösvények lassan utakká szélesedtek, amelyek különböző épületek mellett kanyarogtak, ám ezek az utak nem voltak kikövezve. Ugyanaz a zsíros, fekete föld borította őket, mint az Akadémiához vezető ösvényt. A föld hűsítette Laurel lábát, ettől még ruganyosabban lépkedett. Még sohasem érezte magát ilyen jól séta közben.

Ahogyan távolodtak az Akadémiától, az utcák megteltek élettel. Egy vásárhoz értek. Tündérek százai zsbongtak a kapuk alatt, nézelődtek, és alkudoztak a kirakatokba, bódékba kitett csillogó árukra. A szivárvány minden árnyalata megfordult itt, és beletelt néhány másodpercbe, mire Laurel ráésmélt, hogy a tömegben meg-megcsillanó, sokszínű ragyogás nem más, mint a Nyártündérek virágai. Egy húros

hangszert cipelő tündér éppen előtte suhant el, a virága Laurelt egy trópusi fajra emlékeztette. A virág vörösségébe napsárga cirmok vegyültek, és a tíz széles szirm olyan formát alkotott, mint az a lángvirág, amelyről pont az előző nap tanult. Ez azonban hatalmas volt! Az alsó szirmok néhány centiméterrel a föld felett lebegtek, míg a felsők hatalmas koronaként borultak a tündér feje fölé.

Még szerencse, hogy nem vagyok Nyártündér, gondolta Laurel, és eszébe jutott, mennyi erőfeszítésbe került egy éve, hogy a saját virágját elrejtse az emberek elől. *Ezt sohasem tudtam volna betuszkolni egy blúz alá.*

Bármerre nézett, vibrálóan színes, trópusi virágokra emlékeztető díszeket látott a tündérek hátán, egyik szebb volt, mint a másik. A Nyártündérek másképpen is öltözködtek. Ugyanabból a könnyű, fényes anyagból varrt ruhákat viseltek, mint Laurel és osztálytársai, de hosszabbra és bővebbre szabták őket. A fodrok, rojtok és díszek szinte lebegtek a levegőben, a szoknyák mögött hosszú uszályok seperték az utca kövét. *Felvágósak,* gondolta Laurel. *Mint a virágaik.*

Hátranézett, Tamanit kereste a szeme. A fiú ott bandukolt két léppéssel mögötte. – Mi lenne, ha te mennél elől? – kérdezte Laurel, mert már elege volt abból, hogy állandóan a nyakát kell tekergetnie.

– Nem mehetek.

Laurel megállt. – Hogyan nem?

– Ne csinálj jelenetet – kérte halkán Tamani, és az ujjbegyével megasztította Laurelt. – Ez már csak így van.

– Ez valami Tavasztündér-dolog? – kérdezte Laurel valamivel emeltebb hangon.

– Laurel, kérlek – esedezett Tamani, miközben jobbra-balra tekintgetett. – Majd később megbeszéljük.

Laurel rámeredt a fiúra, de Tamani nem nézett a szemébe, így a lány egyelőre annyiban hagyta a dolgot, és továbbindult. Egy ideig a

bódék kínálatában böngészett, a csillogó szélcsengőkben és a selymes ruhaanyagokban gyönyörködve. Néhány boltos még a vásárlóknál is feltűnőbben öltözködött.

– Ez mi? – kérdezte, és felkapott egy fényes gyöngysort, amelyben a ragyogó – és valószínűleg igazi – gyémántok közé apró igazgyöngyöket és parányi kristályvirágokat fontak.

– Hajbavaló – mondta egy magas, vörös hajú tündér segítőkészen. Hóféhér kesztyűbe bújtatott kezével – amit Laurel túl elegánsnak ítélt az alkalomra – a gyöngysor végére mutatott, ahol egy apró fésű rejtőzött a kristálybimbók között. Természetesen ennek a tündérnek nem volt virága, hiszen férfi volt, de a ruházata sejtette, hogy ő is Nyár-tündér. – Szabad?

Laurel Tamanira nézett, aki elmosolyodott és bólintott. A magas tündér Laurel hajába tűzte a csecsebecsét, majd a bódé túloldalán álló hatalmas tükörhöz vezette a lányt. Laurel rámosolygott a tükörképére. Az ezüstös hajdísz egészen a válláig lógott, épp arra az oldalra, amerre el szokta választani a haját. – Gyönyörű – lehelte.

– Viselni kívánja vagy becsomagoljam?

– Jaj nem, én nem...

– Pedig megvehetnéd – szólt csendesen Tamani. – Nagyon jól áll.

– De nekem... – Laurel megkerülte a magas boltos tündért, és Tamani elé lépett. – Én nem tudom ezt kifizetni, azt meg nem hagyom, hogy te fizesd ki.

Tamani halkán nevetni kezdett. – Nálunk nem kell az áruért fizetni, Laurel. Az csak az... emberek világában van így. Vedd el nyugodtan! A boltos boldog lesz, hogy értékeled a munkáját.

Laurel a boltosra pislogott, aki éppen hallótávolságon kívül álldogált. – Tényleg?

– Tényleg. Mondd meg neki, hogy nagyon tetszik az ékszer, és hogy az Akadémián is viselni fogod. Neki ez lesz a fizetség.

Olyan hihetetlen volt ez az egész! Laurel ideges lett, és olyan kényeszerképzetet támadt, hogy azonnal előugrik egy biztonsági őr tündér, és letartóztatja. De hát Tamani csak nem űzne vele ilyen tréfát, ugye?

Ismét a tükörbe pillantott, majd rámosolygott a magas tündérre, remélve, hogy nem túl erőltetett a mosolya. – Ez az ékszer nagyon, de nagyon szép – mondta. – Szeretném az Akadémián viselni, ha megengedi. – A boltos tündér arca felragyogott, és kissé meghajolt Laurel előtt. A lány bizonytalanul indult el onnét.

Senki sem állította meg.

Laurel még percekig kényelmetlenül érezte magát, mintha ellopta volna a hajdísz. Aztán észrevette, hogy a többi vásárló is úgy veszi el a kiválasztott árut, hogy csak dicsérettel és hálával fizet. Ez őt is megnyugtatta.

– Neked is válasszunk valamit – mondta, és Tamanihoz fordult.

– Jaj, ne, nekem nem kell semmi! Én nem itt vásárolok. Az a vásártér, ahová én járok, a domb aljánál van, valamivel messzebb.

– Akkor ez mi?

– Ez a Nyár tere.

– Húha! – mondta Laurel, és pánikolni kezdett. – De hát én Ősz-tündér vagyok. Nem kellett volna itt vásárolnom.

Tamani felkacagott. – A Tél- és Ősz-tündérek ott vásárolnak, ahol nekik tetszik. Ahhoz túl kevesen vannak, hogy saját terük lehessen.

– Aha. – Laurel elgondolkodott. – Tehát én vásárolhatok nálatok is?

– Gondolom, hogy igen, bár nem tudom, miért akarnál.

– Miért ne?

Tamani megvonta a vállát. – Nem olyan szép, mint a Nyár tere. Úgy értem, maga a tér szép, hiszen Avalonban minden gyönyörű. De mi nem vásárolunk csecsebecséket. Ruhára, ételre és munkaeszközökre van szükségünk. Ott vásárolom a fegyvereimet, az elixíreket és a bájitalokat, amelyekre őrszemként szükségem van – az Akadémiáról küldik le őket a vásárra. A Nyártündérek a puccos dolgokat szeretik, hozzátartozik a munkájukhoz. Főleg a színházban dolgozóknak. De ha alaposabban megnézed, főleg az eldugott boltokat, többféle felszerelést is találsz. Festékeket, a díszletekhez szükséges dolgokat, hangszereket, ékszerkészítő eszközöket meg ilyesmit. – A fiú elvigyrodott. – A standokon főleg a csillivilli cuccokat teszik a kirakatba. Ezek csillognak a napfényben, így még több vásárlót vonzanak.

Mindketten nevetni kezdtek, és Laurel megérintette a hajdíszt. Egy pillanatra felötlött benne, hogy ezért sok pénzt kaphatna Kaliforniában, de elvetette a gondolatot. Semmi pénzért sem adná el, tehát felesleges ezen merengeni.

A tömeg ritkulni kezdett, ahogy távolodtak a piactól. A széles földutat házak szegélyezték, Laurel elbűvölve pislogott rájuk. Minden épület abból a cukorkristályból készült, mint Laurel szobájában az üvegfal. Az utcára nyíló nagyobb, átlátszó gömbök nyilvánvalóan a nappali szobák voltak, a hozzájuk csatlakozó kisebb, pasztellszínű gömböcskék pedig a hálók lehettek. A világos selyemfüggönyöket elhúzták, hogy minél több fény járhassa át a helyiségeket, de Laurel látta, hogy éjjel ezek a függönyök biztosítják a lakók számára az intimítást. Minden ház szikrázott a napsütésben. A legtöbbet kristályfüzerek és prizmák díszítették, amelyek megtáncoltatták a sugarakat, pont mint Laurel prizmái a saját szobájában. Az egész szomszédság olyan ragyogó fényárban fürdött, hogy a napra lehetett nézni, de a házakra alig. Laurel rájött, hogy a távollból ezeket a „buborékokat”

látta, amikor Jamisonnal belépett Avalonba. – Milyen csodálatosak – mondta eltűnődve.

– Azok. Én is szeretek a Nyártündérek utcáin sétálni hazafelé.

A ragyogó épületek lassan egyre ritkulni kezdtek, és nemsokára Laurel és Tamani lefelé haladt a domboldalon. A széles út egy virágokkal pettyezett lóhereföldet szelt keresztül, ilyet Laurel korábban csak a moziban látott. Bár már lassan hozzászokott Avalon levegőjéhez – amely mindig friss föld szagát és nyíló virágok illatát árasztotta –, itt még az is áthatóbbnak tűnt, hiszen az arcát simogató szél szabadon hozta-vitte a virágok illatát. Laurel mélyeket lélegzett, élvezte az élénkítő szellőt.

Megállt, amikor észrevette, hogy Tamani már nincs mellette. Hátrafordult. Tamani az út szélén guggolt, és kezét a lóherékbe törölte. – Te meg mit csinálsz? – kérdezte a lány.

Tamani felpattant, és kicsit riadtan nézett rá. – Ööö... otthon felejtettem a kesztyűmet – mondta halkán.

Laurel egy pillanatra összezavarodott, majd meglátta, hogy a lóherék megcsillannak a napfényben. – Kesztyűvel takarjátok el a virágport a kezeteken?

– Ezt így illik – mondta Tamani a torkát köszörülve.

Laurelnek eszébe ötlött, hogy a Nyár terén minden férfi kesztyűt viselt. Most értette meg, hogy miért. Témát váltott, hogy véget vessen a Tamani számára kínos pillanatnak. – Most hová megyünk? – kérdezte, és kezével beárnyékolta a szemét, hogy láthassa, mi vár rájuk az úton.

– Elviszlek oda, ami egész Avalonban a kedvenc helyem.

– Tényleg? – kérdezte Laurel, és izgatottságában arról is megfeledkezett, hogy azt szerette volna, ha a fiú meglepi. – Hová?

Tamani gyengéden elmosolyodott. – Az otthonomba. Szeretném, ha megismerkednél az édesanyámmal.

NÉGY

LAUREL GERINCÉN BORZONGÁS FUTOTT VÉGIG, nem is tudta, hogy az idegességtől vagy a döbbenettől. – Az édesanyáddal?

– Ugye... nem bánod?

– Azt mondtad, hogy a tündéreknek nincsen édesanyjuk.

Tamani szóra nyitotta a száját, majd újra becsukta, a szemöldökét pedig összeráncolta – mindig így nézett, amikor féligazságon kapták. – Nem azt mondtam, hogy a tündéreknek nincsen édesanyjuk – mondta lassan. – Azt mondtam, hogy itt másképpen mennek a dolgok. Ami igaz is.

– De te... azt gondoltam, hogy mivel a tündérek magból kelnek ki... azt mondtad, hogy képesek gondoskodni magukról! – kiáltotta Laurel most már kicsit mérgesen.

– Képesek is – mondta Tamani, hogy lecsendesítse a lányt. – Úgy értem, a legtöbbször. Az anyaság itt nem azt jelenti, mint az emberek világában.

– De neked van édesanyád?

Tamani bólintott, és Laurel biztos volt benne, hogy a fiú tudja, mi következik.

– Nekem is van anyám? Mármint tündér?

Tamani nem szólt, és Laurel sejtette, hogy nem meri kimondani az igazságot. Végül a fiú alig érzékelhetően vállat vont, és megrázta a fejét.

Döbbenet és csalódottság söpört végig Laurelen. Az sem javított a helyzeten, hogy az otthoni feszültség ellenére nagyon hiányzott neki az anyja, és rettenetes honvágya volt. Majdnem elsírta magát. De ehelyett sarkon fordult, és elindult lefelé a domboldalon. Örült, hogy senki sem volt ott rajtuk kívül. – Miért nincs? – kérdezte végül ingerülten.

– Mert nincs.

– De neked van. Neked miért van? – Laurel tudta, hogy úgy viselkedik, mint egy durcás kisgyerek, de abban a pillanatban ez érdekelte a legkevésbé.

– Mert se Ősz-, se Téltündér nem vagyok.

Laurel megállt, és Tamani felé fordult. – És akkor? Mi máshogyan születünk?

Tamani megrázta a fejét.

– A maghoz, amelyből születtem, két tündér kellett, ugye?

Tamani habozott, majd bólintott.

– Akkor hol vannak? Talán nekem...

– Nem tudom – vágott közbe a fiú. – Senki sem tudja. Megsemmisítették az adatokat – mondta csendesen.

– Miért?

– Az Ősz- és Téltündérek nem maradnak a szüleik mellett. Ők Avalon gyermekei, a korona gyémántjai. Ez nem úgy van, mint az emberek világában – tette hozzá. – Mások a kapcsolatok.

– Tehát nem olyan a viszonyod az édesanyáddal, mint az enyém az én anyámmal otthon? – kérdezte Laurel. Tudta, hogy ha Avalonon kívül más helyet nevez az otthonának, azzal megbántja a fiút, de túl dühös volt ahhoz, hogy Tamani érzéseivel foglalkozzon.

– Nem úgy értettem. Amikor létrejön egy mag, az csak egy mag. Nagyon, nagyon értékes, hiszen egy új élet ígéretét hordozza, de a kapcsolatok nem a maggal kezdődnek. Hanem akkor, amikor a bimbó

kinyílik, és a magonc hazamegy a szüleivel – de csak a Tavasz- és Nyár-tündérek élhetnek a szüleik mellett. Akik a te magodat létrehozták...

– A szüleim – vágott közbe Laurel.

– Így van. A szüleid esetleg csalódtak, amikor rájöttek, hogy nem leszel az ő magoncuk, hogy sohasem élsz velük, de biztosan örültek annak, hogy milyen értékes taggal járultak hozzá a tündérek társadalmához. Ők úgy gondolták, még nem alakult ki a személyiséged. Nem hiányozhattál nekik, hiszen nem is ismertek.

– Szerinted ettől jobban kellene éreznem magam?

– Igen! – Tamani Laurel vállára tette a kezét, hogy megállítsa, mielőtt a lány a főútra lépett volna. – Mert tudom, milyen önzetlen vagy. Mit szeretnél inkább? Találkozni rég elvesztett szüleiddel, akik éveken keresztül szenvedtek a hiányodtól, vagy hinni abban, hogy nem bántódtak, míg téged emberszülők neveltek, akik mellesleg imádnak?

Laurel nyelt egyet. – Erre még nem gondoltam.

Tamani gyengéden elmosolyodott. Kezével beigázított egy rakoncátlan fürtöt a lány füle mögé, és hüvelykujjával végigsimított az arcán. – Hidd el, annyira tudsz hiányozni, hogy az már fáj. Az ellenségnek sem kívánnám ezt az érzést.

Laurel szinte öntudatlanul Tamani tenyerébe hajtotta a fejét. Tamani a lány homlokához érintette a homlokát, és már mindkét kezével az arcát, a nyakát simogatta. Csak amikor a fiú orra – nagyon, nagyon gyengéden – az övéhez ért, akkor eszmélt rá, hogy Tamani meg akarja csókolni. Azt viszont nem tudta, hogy ő mit akar.

– Tam – suttogta. A fiú ajka egy sóhajtásnyira volt az övétől.

Tamani ujjai finoman Laurel nyakának feszültek, de aztán a fiú elengedte a tündérlányt. – Ne haragudj – mondta. Homlokon csókoltta Laurelt, majd hátralepett, és egy széles útra mutatott, amely

keresztülszelte a mezőt. – Induljunk! Egy óra múlva vissza kell kíséreljek az Akadémiára.

Laurel bólított, és hirtelen nem tudta, mit érez. Megkönnyebbülést. Csalódást. Magányt. Megbánást.

– Honnan... honnan tudták, hogy Ősztündér leszek? – kérdezte, hogy semleges témára terelje a szót.

– Ősszel nyílt ki a bimbó – felelte Tamani. – Minden tündér abban az évszakban kel ki, amelyhez az ereje kötődik.

– Bimbó?

– A virág, amelyből születél.

– Ja!

Laurelnek egyetlen kérdés sem jutott eszébe, amely ne a tündérszüleire vonatkozott volna, így inkább csendben maradt, és a hallottakat emésztgette. Tamani is szólanul követte. Nemsokára megélenkült a gyalogosforgalom, és egyre több ház tűnt fel az út mellett. Ezek a házak nem olyanok voltak, mint amilyeneket a Nyár tere környékén láttak. A falakat ugyanolyan kúszónövény díszítette, mint az Akadémia nagy részét – az, amelyiknek a virága akkor nyílik ki, amikor feljön a hold. Azonban a házakat nem az eddig látott áttetsző falakkal építették, hanem fából és kéregből álltak. Robusztus rönkházak, apró kunyhók és néhány nagyobb, nádfedelel villa sorakozott az út mentén. Bájosak és elragadóak voltak, szinte mintha egy meséből léptek volna elő. De a különbség szinte kiáltó volt.

– Miért nem átlátszóak a falak? – kérdezte Laurel.

– Ezek a Tavasztündérek otthonai – felelte Tamani valahonnan a bal válla felől.

– És?

– És mi?

– Szóval miért nem átlátszóak?

– A Nyártündéreknak hatalmas mennyiségű napfényt kell fotoszintetizálniuk, hogy létrehozhassák illúzióikat, meg a tüzet és a fényt, ami a tűzijátékhoz kell. Minden lehetséges órát a napon kell tölteniük. Meg aztán – folytatta a fiú rövid hallgatás után – ezeket a házakat könnyebb felépíteni. Sokan vagyunk.

– Hány Tavasztündér él itt?

Tamani vállat vont. – Nem tudom biztosan. A lakosság körülbelül nyolcvan százaléka.

– Nyolcvan? Tényleg? És hányan vannak a Nyártündérek?

– Azt hiszem, úgy tizenöt százalék körül. Vagy valamivel többen.

– Aha. – Laurel az Ősztündérekre már rá sem kérdezett. Ő is tudott számolni. Tamani már elmesélte neki, hogy Téltündérek születnek a legritkábban, talán ha egy akad egy generációban, de az Ősztündérek is meglehetősen kevesen vannak. Laurel most értette csak meg, hogy mennyire kevesen. Nem csoda, ha nem kaptak saját teret.

A házak egyre sűrűbben sorakoztak, és egyre több tündér bukkant fel körülöttük. Néhányan kesztyűt viseltek, és kerti szerszámokat cipeltek magukkal. Egyiket-másikat Laurel fel sem ismerte, pedig az anyukája nagy barátja volt a kertészkedésnek. Mások a házuk előtt buzgólkodtak – olyan finom szövésű ruhákat teregettek, amelyeket nyilvánvalóan mások viseltek. Laurel észrevett több étellel meggráskott kocsit is; nyers gyümölcs, zöldség és szőlőlevélbe meg hatalmas, gardéniaillatú szirmokba tekert finomságok sorakoztak rajtuk.

Egy Tavasztündér sietett el mellettük. Pásztorbot volt nála, amelynek faragott fején egy apró tálka lógott. A tündér mellkasára számos, folyadékkal teli fiolát szíjaztak. Laurel kérdő pillantást vetett Tamanira a válla felett, de a fiú mosolyogva előre mutatott.

Laurel megfordult, és észrevette, hogy a tömeg egyre hangosabban és élesebb hangon morajlik. De csak akkor értette meg a zúgás okát,

amikor szinte a semmiből egy zümmögő rovarraj tűnt fel. Visszafojtott egy kiáltást, miközben láthatatlanná vált a buzgó méhek felhőjében.

A méhek olyan gyorsan tűntek el, amilyen gyorsan érkeztek. Laurel megfordult, és látta, hogy a tömeg felé veszik az irányt, és a pásztorbotos Tavasztündért követik. Felrémlett benne egy olvasmányélménye: az állatokat és a rovarokat, valamint „más alacsonyabb rendű fajokat” különböző illatanyagokkal nemcsak befolyásolni, de irányítani is lehet. Egy pillanatra felötlött benne, hogy az otthoni növények is nagy hasznát vennék az idomított méheknek, de merengéséből Tamani nevetése józanította ki.

– Bocsi – mondta a fiú kuncogva. A szája széle még mindig rángott a visszafojtott vigyorgástól. – Látnod kellett volna az arcodat.

Laurel szeretett volna haragudni rá, de gyanította, hogy tényleg furka képet vághatott. – Jó irányba megyek? – kérdezte, mintha mi sem történt volna.

– Igen, majd szólok, ha be kell fordulnunk.

– Most a Tavaszban vagyunk, nem? Itt is mögöttem kell gyalogolnod? Olyan elveszettnek érzem magam.

– Ne haragudj – mondta Tamani feszülten. – De itt így mennek a dolgok. Ha egy tündér rangban feletted áll, csak mögötte mehetsz.

Laurel megállt, így Tamani majdnem beleütközött. – Ez a legostobább dolog, amit valaha hallottam! – A fiú felé fordult. – És nem csinálom tovább!

Tamani felsóhajtott. – Nézd, te megteheted, hogy így beszélsz, én nem. – Körbenézett, és csendesen folytatta: – Nem te fogsz bajba kerülni, hanem én.

Laurel nem akarta ilyen könnyen megadni magát, de azt sem akarta, hogy Tamani az ő eszméi miatt jusson bajba. Még egy pillantást vetett a fiú lesütött szemére, aztán megfordult és elindult. Kezdett

ráeszmélni, milyen feltűnő jelenség lehet errefelé, sokkal inkább, mint a Nyár terén. Leszámítva a szerszámaikat és az áruikat, mindenki úgy nézett ki... nos... pont, mint Tamani. A Tavasztündérek egyszerű szövetruhákat viseltek: vagy térdnadrágot, vagy térd alá érő szoknyát. De mint minden tündér, ők is vonzók és csinosak voltak. Nem úgy néztek ki, mint a munkások az emberek világában – törődött arc és viseltes öltözet –, inkább úgy, mintha munkásszerepben tündöklő színészek lennének.

Az már kevésbé tűnt vonzónak bennük, hogy Laurel láttára mindenki abba hagyta a beszélgetést, elmosolyodott, és azt a derékból-meghajlás-izét csinálta, mint Tamani, amikor az Akadémián találkoztak. Miután elhaladtak mellettük, tovább folytatták a beszélgetést. Néhányan üdvözölték is a fiút, és szerettek volna vele néhány szót váltani. Tamani elhessegette őket, de volt egy szó, ami többször is megütötte Laurel fülét.

– Mi az a mixer? – kérdezte, ahogy ritkult körülöttük a tömeg.

Tamani habozott. – Hű, hát ezt egy kicsit ciki elmagyarázni.

– Akkor meg se próbáld, hiszen cikis dolgok még soha fel se merültek, mióta ismerlek!

A lány szarkazmusa megmosolyogtatta Tamanit. – Hát, ez olyan Tavasztündér-dolog – mondta rejtélyesen.

– Jaj, ne már! – bosszankodott Laurel. – Mondd el, vagy esküszöm, melletted fogok menni!

Amikor Tamani nem felelt, Laurel lelassította a lépteit, majd gyorsan félreugrott, és bevárta a fiút.

– Oké – mondta Tamani suttogva, és gyengéden maga elé tolt a lányt. – Mixernek az Ősztündéreket hívják. Na nem csúfolódásból, vagy ilyesmi – folytatta gyorsan. – Csak egy... becenév. De szemtől szemben sohasem hívnánk így egy Ősztündért.

– Mixer? – ízlelgette a szót Laurel a nyelve hegyén. Tetszett neki. – Mert kotyvasztgatunk – mondta nevetve. – Illik ránk.

Tamani a vállát vonogatta.

– Hogy hívjátok a Nyártündéreket?

Tamani behúzta a nyakát. – Csillagszórónak.

Laurel nevetni kezdett. Néhány vidám színekbe öltözött Tavasz-tündér felpillantott, majd feltűnően gyorsan visszatért a munkájához. – És a Téltündérekkel mi a helyzet?

Tamani megrázta a fejét. – A Téltündérekkel sohasem mernénk viccelődni. Soha! – tette hozzá határozottan.

– Magatokat hogy hívjátok? – kérdezte Laurel.

– Csábászoknak – felelte Tamani. – Ezt mindenki tudja.

– Mindenki Csábászfalván – mondta Laurel. – Én viszont nem tudtam.

Tamaninak tetszett a *Csábászfalva*. – Most már tudod.

– De miért?

– Csábász, mint aki elcsábít, megbabonáz. Ebben mindannyian jók vagyunk. Legalábbis mindannyian képesek vagyunk rá. De inkább csak az őrszemek gyakorolják.

– Aha – mondta Laurel vigyorogva. – Csábász. Értem. Miért csak az őrszemek gyakorolják?

– Ööö – kezdte Tamani bizonytalanul –, emlékszel, amikor tavaly veled próbáltam?

– Ja, tényleg! Már majdnem elfelejtettem! – Laurel megjátszott dühvel fordult a fiú felé. – Nagyon mérges voltam rád!

Tamani felkacagott és vállat vont. – A lényeg az, hogy nem működött igazán, mert te is tündér vagy. Tehát csak az őrszemeknek – azoknak, akik Avalon határain túl teljesítenek szolgálatot – van lehetőségük arra, hogy nem tündéri lényeken gyakorolják a tudásukat.

– Ez logikus. – Miután kielégült a kíváncsisága, Laurel újra elindult. Gyengéd ujjak érintették meg a hátát, és felfelé irányították a még mindig sűrű tömegben.

– Itt jobbra – mondta Tamani. – Már majdnem ott vagyunk.

Laurel örült, hogy végre egy csendesebb utcába érnek. Még mindig túlságosan feltűnőnek érezte magát, és azt kívánta, bárcsak becsomagoltatta volna a hajdíszt. Itt senki sem viselt még csak hasonlót sem.

– Ott vagyunk már?

– Az a ház lesz az – felelte Tamani, és előre mutatott. – Amelyik előtt a nagy virágládák állnak.

Laurel egy aprócska, de nagyon bájos házat pillantott meg, amelyet egy fa üregéből vájtak ki. Laurel még sohasem látott ilyen fát. Nem magas, vastag törzse volt, hanem gömb alakban terpeszkedett, mint egy hatalmas, fából faragott tök. A tetején elkeskenyedett, és felfelé nőtt. Levelei árnyékot vetettek a házra. – Ez meg hogyan nőtt ilyenre?

– Varázslattal. Ezt a házat a Királynő ajándékozta anyámnak. A Téltündérek azt tesznek a fákkal, amit akarnak.

– Miért kapott édesanyád ajándékot a Királynőtől?

– Köszönetképpen. Évekig dolgozott neki Kertészként.

– Kertészként? Hát nem dolgozik ott elég kertész?

– De. Viszont anyám különleges területen dolgozott. Az egyik legmagasabb pozíciót töltötte be, amit Tavasztündér valaha elérhet.

– Tényleg? – kérdezte Laurel kételkedve. Többtucatnyi kertészt látott csak az Akadémia környékén.

Tamani furcsán pillantott a lányra, de aztán felfogta, mire gondol Laurel. – Ő nem olyan kertész volt, mint amilyenek az emberi világban vannak. Azokat itt Gondozóknak hívjuk, és igen, tényleg sokan vannak. Az én anyámat viszont... azt hiszem, leginkább bábának lehetne nevezni.

– Bábának?

Ha hallotta is a kérdést, Tamani nem felelt. Gyengéden megkopogtatta a furcsa faház ajtaját. Meg sem várta a feleletet, benyitott. – Itthon vagyok!

A ház belsejéből örömteli sikítás hallatszott, majd egy sokszoknyás, színes gubanc tekeredett Tamani lábára. – Istenem, istenem, vajon mi lehet ez? – Tamani felkapta a kicsi tündért, és a magasba emelte. – Mi ez az apróság? Csak nem egy Rowen nevű kisvirág? – A kicsi lány sikongatott, miközben Tamani magához ölelte.

A lányka egyévesnek tűnt, alig volt nagyobb egy tipegőnél. De magabiztosan járt, és a szemében bölcsesség csillant. Bölcsesség és – ebben Laurel valami miatt biztos volt – pajkosság.

– Jó kislány voltál? – kérdezte Tamani.

– Hát persze – felelte a kistündér sokkal érthetőbben, mint azt Laurel egy ilyen kicsi gyerektől várta volna. – Mindig jó kislány vagyok.

– Remek! – Tamani a ház belseje felé pillantott. – Anya?

– Tam! Micsoda meglepetés! Nem tudtam, hogy ma hazajössz. – Laurel felnézett, és hirtelen nagyon kicsinek érezte magát, amikor egy idősebb tündéraszonyt látott belépni a szobába. Az asszony csodaszép volt, arcát alig barázdálták ráncok, zöld szeme úgy fénylett, mint Laurelé, széles mosolya Tamanira ragyogott. Még nem vette észre Laurelt, akit félig eltakart az ajtó.

– Magam sem tudtam ma reggelig.

– Nem számít – mondta az asszony, és kezébe fogva Tamani arcát megcsókolta a fiút.

– Hoztam valakit – mondta Tamani, váratlanul csendes hangon.

Az asszony Laurel felé fordult, és egy másodpercre aggodalom felhőzte be szép arcát. Aztán felismerte a lányt, és elmosolyodott. – Laurel! No nézd csak, alig változtál!

Laurel visszamosolygott rá, de nagyon rosszul esett neki, hogy az asszony meghajolt előtte.

Tamani megérezhette, mi zajlik benne, mert megszorította az anyja kezét, és így szólt: – Laurelnek mára elege van a formaságokból. Hadd legyen egy kicsit önmaga legalább nálunk!

– Rendben van! – mondta Tamani édesanyja mosolyogva. Majd előrelépett, és pont mint Tamanit, Laurelt is megcsókolta. – Isten hozott!

A lány szemébe könnyek szöktek. Tamanit leszámítva senki sem üdvözölte ennyi melegséggel, mióta megérkezett Avalonba. Még jobban hiányzott neki a saját anyukája. – Köszönöm – mondta halkán.

– Gyerünk, gyerünk befelé, ne álldogáljatok az ajtóban! Van itt elég ablak! – mondta Tamani édesanyja, és betessékelte őket. – És mivel itt nem adunk a formaságokra, szólíts csak Rhoslynnak!

ÖT

A HÁZ BELSEJE NAGYON HASONLÍTOTT ahhoz a kollégiumhoz, amelyben Laurelt is elszállásolták, de minden jóval egyszerűbb volt. Éjszaka is világító boglárkák – *kőrisfa kérgével és levendulaeszenciával kezelve*, idézte magában Laurel a tanultakat – csüngtek a szarufáról, és szelíden himbálóztak a ház hat ablakán befúvó gyenge szellőben. A függönyök és a székek kárpitja nem selyemből, hanem pamutszerű anyagból volt. A padlót sem bársonyos szőnyeg, hanem puhafa borította. Laurel leporolta a lábát egy vastag lábtörlőn, mielőtt belépett a házba. A falakon vízfestmények lógtak térhatású keretben.

– Jaj de szépek! – mondta Laurel, és előrehajolt, hogy jobban meg szemlélhessen egy képet, amely egy virágágyást ábrázolt. Minden egyes száron egy-egy éppen nyíló bimbó volt.

– Köszönöm – mondta Rhoslyn. – A nyugdíjba vonulásom után kezdtem el festegetni. Nagyon élvezem.

Laurel ekkor felfigyelt egy másik festményre. Tamanit ábrázolta. Jót mulatott azon, hogy Rhoslynnak milyen remekül sikerült elkapnia a fiú merengő tekintetét. Ezen a képen Tamani szeme nagyon komoly volt, és valahová a távolba meredt. – Nagyon, nagyon ügyes! – mondta Laurel.

– Badarság. Csak magamat szórakoztatom pár kislejtezett Nyár-tündér-eszközzel. Igaz, nehéz hibázni, ha az embernek olyan jóképű

modellje akad, mint a mi Tamanink – mondta Rhoslyn, és a fiú dereka köré fonta a karját.

Laurel megbámulta őket: Rhoslyn, aki még Laurelnél is apróbb volt, büszkén nézett a fiára, Tamani pedig a mellkasához bújó kistündért egyensúlyozta a csípőjén. Egy pillanatig csalódást is érzett, hogy a fiú életének van olyan része is, amelyhez neki nincs köze. Aztán azonnal észhez tért. Hiszen Tamani sincs mindig jelen az ő életében, önző dolog hát többet kívánni a fiútól, mint amennyit ő cserébe felkínálhat neki. Rámosolygott Tamanira, és elhessegette borús gondolatait.

– Ő a kishúgod? – kérdezte, és a tündérgyermekre mutatott.

– Dehogy! – válaszolta Tamani, Rhoslyn pedig nevetni kezdett.

– Az én koromban? – mondta még mindig mosolyogva. – Egek, dehogy! Tamani a legfiatalabb gyermekem, és már hozzá is elég időős voltam.

– Bemutatom Rowent – mondta Tamani, és a kislány bordái közé bökött. – Az édesanyja a testvérem.

– Á, az unokahúgod! – mondta Laurel.

Tamani vállat vont. – Nálunk csak anya, apa és testvér van. Mindannyian összetartozunk, és mindenki mindenki gyerekére vigyáz. – Megcsiklandozta a kistündért, az pedig visongani kezdett örömeiben. – Rowen talán egy kicsivel több figyelmet kap tőlünk, mert közelebbi rokonunk, mint a többi magonc, de nem sajátítjuk ki. Mindannyian egy nagy család vagyunk.

– Értem. – Laurel nem tudta eldönteni, hogy örül-e a hallottaknak. Egyfelől mókásnak tűnt, hogy több ezer tündér vallja magát rokonának, másfelől viszont elszomorította, hogy semmit sem tud ezekről a közeli-távoli családtagokról.

Laurel meglepetten pislogott, amikor egy lila, mókusszerű, rózsaszín pilleszárnyas lényecske tűnt fel Rowen vállán. Egy pillanattal

azelőtt még nem látta. Rowen sűgött valamit az állatka fülébe, majd kuncogni kezdett, mintha valami remek viccet osztott volna meg vele.

– Tamani? – suttogta Laurel, s közben nem vette le a szemét a furcsa lényről.

– Mi az? – kérdezte Tamani, és követte a lány pillantását.

– Az meg micsoda?

– A familiárisa – felelte Tamani, és elnyomott egy mosolyt. – Legalábbis most. Gyakran változnak.

– Mondjam, vagy ne mondjam, hogy mennyire butának érzem magam?

Tamani letette Rowent a földre, fogott egy sámlit, és leült. Kinyújtotta a lábát maga előtt. – Fogd fel úgy, mint egy nem-teljesen-képzeltbeli képzeletbeli barátot.

– Hát képzeletbeli?

– Illúzió. – Tamani szélesen elvigyorodott, mikor látta Laurel még mindig értetlenkedő arcát. – Rowen – mondta meleg hangon – Nyártündér.

Rowen szerényen elmosolyodott.

Rhoslyn arca kigyúlt. – Nagyon büszkék vagyunk rá.

– A Nyártündérek varázserejének egyik első manifesztációja a képzeletbeli barát, a familiáris megteremtése. Rowen alig volt kéthetes, amikor az elsőt létrehozta. Olyan ez, mint egy szundikendő vagy kedvenc állatka, csak sokkal viccesebb. Az én kedvenc játékaim sohasem mozogtak.

Laurel bizalmatlanul nézegette a lila mókusfélét. – Tehát nem igazi?

– Csak egy nagyon picivel igazibb, mint bármely más tündér képzeletbeli barátja.

– Elképesztő.

Tamani a szemét forgatta. – Elképesztő? Ez mind semmi! Látnád azokat a hősiess mentőcsapatokat, akiket azért varázsol elő, hogy megmentsék az ágya alatt megbújó szörnyektől! – A fiú elhallgatott. – Amelyeket persze szintén ő maga teremtett.

– Hol vannak a szülei?

– Fent vannak a Nyárban – mondta Rhoslyn. – Rowen már majdnem abban a korban van, hogy elkezdheti a kiképzést, elmentek beszélni az igazgatóval.

– Ilyen fiatalon?

– Hiszen már majdnem hároméves – felelte Tamani.

– Tényleg? – mondta Laurel, és még jobban megnézte magának a padlón játszadozó kislányt. – Sokkal fiatalabbnak néz ki – tette hozzá csendesen, majd egy pillanatra elhallgatott. – Viszont jóval érettebben viselkedik egy háromévesnél. Már meg is akartam kérdezni.

Rowen felpislogott Laurelre. – Pont úgy viselkedek, mint a többi tündér az én koromban. Ugye? – kérdezte Tamanitól.

– Tökéletes vagy, Rowen. – A fiú felnyalábolta a kislányt, és az ölébe ültette. A rózsaszínes-lilás ízé Tamani fejére ült.

Laurelnek nagy nehezen sikerült levenni róla a szemét, bár átfutott az agyán, hogy vajon akkor is udvariatlanságnak számít-e rábámulni valakire, ha az a valaki igazából nincs is ott. – Hadd meséljek egy kicsit Laurelről – mondta Tamani Rowennek. – Nagyon különleges lány. Az emberek világában él.

– Pont, mint te – mondta Rowen.

– Nem pontosan úgy, mint én – felelte Tamani nevetve. – Laurel együtt él az emberekkel.

Rowen nagyot nézett. – Tényleg?

– Bizony. Sőt mi több, csak akkor tudta meg, hogy ő is tündér, amikor először kivirágzott.

– És mit hittél, mi vagy? – kérdezte Rowen.

– Azt hittem, hogy ember vagyok, mint a szüleim.

– Butaság! – mondta Rowen lesajnálóan. – Már hogy lehetne egy tündér ember? Az emberek nagyon furák. És ijesztőek is – tette hozzá rövid hallgatás után. Majd sokat sejtetően odasúgta: – Az emberek állatok.

– Nem is annyira ijesztőek, Rowen – mondta Tamani. – És pont úgy néznek ki, mint mi. Ha nem ismernéd a tündéreket, te is azt hinnéd, hogy ember vagy.

– Én sohasem lennék ember! – felelte Rowen meglepő józan-sággal.

– Nos, nem is kell annak lenned – mondta Tamani. – Te a legeslegesebb Nyártündér leszel Avalonban.

Rowen elmosolyodott, és kacéran rebegtette a szempilláit. Laurelnek kétsége sem volt, hogy Tamaninak igaza lesz. Selymes, göndör, barna hajával és hosszú pilláival Rowen volt a legszebb gyermek, akit Laurel valaha látott. A kistündér kinyitotta rózsabimbó ajkait, és hatalmasat ásított.

– Ideje lefeküdni, Rowen – mondta Rhoslyn.

Rowen arca megnyúlt, majd durcázni kezdett. – De én Laurellel akarok játszani.

– Laurel máskor is el fog jönni – mondta Rhoslyn, és Laureltre nézett, mintha tőle várná az ígéret visszaigazolását. Laurel gyorsan bólintott, bár maga sem tudta, úgy lesz-e. – Alhatsz Tam ágyában – tette hozzá Rhoslyn, mert Rowen még mindig húzta az időt. – Remélem, nem bánod – mondta az asszony Tamaninak, aki a fejét rázta.

A kicsi tündér láthatóan felderült. Rhoslyn kiterelte a keskeny folyosóra. Tamani és Laurel egyedül maradt.

– Tényleg csak hároméves? – kérdezte Laurel.

– Igen. Egy teljesen átlagos hároméves tündérgyerek – mondta Tamani, és elnyúlt egy széles kereveten. Laurel csodálkozva figyelte. Még sohasem látta Tamanit ennyire fesztelennek.

– Mondtad ugyan, hogy a tündérek másképpen öregszenek, de én... – Elcsuklott a hangja.

– Nem hittél nekem, igaz? – kérdezte vigyorogva Tamani.

– De hittem neked. Viszont most, hogy láttam is... – Ránézett Tamanira. – A tündérek lehetnek csecsemők?

– Nem úgy, ahogyan te gondolod.

– Én idősebb voltam, mint Rowen, amikor a szüleimhez kerültem? Tamani bólintott. Kis mosoly bujkált a szája sarkában. – Hétéves voltál. Majdnem.

– És te meg én... együtt jártunk iskolába?

Tamani nevetni kezdett. – Mihez kezdhetnék én az Ősztündérek óráin?

– Akkor honnan ismerlek?

– Sok időt töltöttem anyám mellett az Akadémián.

Mintha megérezte volna, hogy róla beszélnek, Rhoslyn lépett a szobába, két csésze forró helikónianektárral. Laurel egyszer már kóstolta ezt az Akadémián, ahol azt is megtudta, hogy ez az édes ital nagyon népszerű Avalonban, de nehéz hozzájutni. Megtiszteltetésnek érezte, hogy most ezzel kínálták.

– Mit csinál egy Kertész? – kérdezte Laurel Rhoslyntől. – Tamani azt mondta, hogy olyan, mint egy bába.

Rhoslyn rosszállóan csettintett a nyelvével. – Tamani és az ő emberei párhuzamai! Azt ugyan nem tudom, hogy mit csinál egy bába, de a Kertész olyan Gondozó, aki a sarjadó hajtásokat táplálja.

– Értem. – De Laurel nem értette. – Nem a szülők gondoskodnak róluk?

Rhoslyn megrázta a fejét. – Arra nincsen idejük. A hajtásoknak állandó és különleges figyelemre van szükségük. Mindannyiunknak megvan a napi feladata, és ha minden anya kivenne egy évet vagy többet, hogy a hajtását gondozza, sok feladat maradna ellátatlan. Meg aztán akkor az is előfordulhatna, hogy egy pár csak azért hozna létre magot, hogy egy évre szabadságoltathassa magát. Minden új élet nagyon értékes, de ilyen komolytalan indokkal nem szabad belefogni.

Laurel arra gondolt, hogy mit szólna Rhoslyn, ha megtudná, hogy az emberek milyen komolytalan indokokkal képesek gyermeket vállalni. Inkább mélyen hallgatott a dolgról.

– A sarjakat egy különleges kertben gondozzák az Akadémián – folytatta Rhoslyn –, csakúgy, mint minden más fontos növényt és virágot. A Tavasz- és Nyármagoncok egymást vagy gyakran a szüleiket figyelve tanulnak. Ezért Tamani is sok időt töltött velem az Akadémián.

– Én is ott voltam?

– Természetesen. Attól a pillanattól fogva, hogy kikeltél, a többi Ösztündérrel együtt.

Laurel rápillantott Tamani, aki bólintott. – Az első naptól fogva. Megmondtam. Az igazi szüleid nem ismernek téged.

Laurel szomorúan ingatta a fejét.

– Laurel szerette volna megismerni a tündérszüleit – magyarázta csendesen Tamani.

– Á, ne aggódj emiatt! – korholta Rhoslyn. – Az elválás a neveltetésed fontos része. A szüleid csak útban lettek volna.

– Micsoda? Hogyhogy? – kérdezte Laurel, és kissé kiakadt azon, hogy Rhoslyn – aki maga is édesanya – milyen lekicsinylően beszél az ő ismeretlen szüleiről.

– Valószínűleg Tavasztündérek voltak, azok meg képtelenek bármit is tanítani egy ifjú Ösztündérmagoncnak. Egy Ösztündér nem

támaszkodhat alacsonyabb rendű tündérekre – mondta Rhoslyn nagy nyugalommal, mintha nem is a saját fajtájáról beszélne. – Az Ősz-tündéreknak meg kell tanulniuk kiművelni magukat ahhoz, hogy a feladataikat elláthassák. Az Ősztündérek fontos szerepet töltenek be a társadalomban. Ezt biztosan te is látod, még akkor is, ha nem töltötél hosszú időt az Akadémián.

Laurel fennakadt az egyik kifejezésen. *Támaszkodni?* A szülei enél sokkal, de sokkal többet jelentettek. Volna.

Bár jól érezte magát Tamaniéknál, ezt a beszélgetést már nem akarta folytatni. – Tamani – szólt hirtelen –, nagyon messzire jöttünk. Attól tartok, hogy el fogok késni az Akadémiáról.

– Emiatt ne izgulj! – mondta Tamani. – Körben jöttünk, alig érintettük a lakott területek szélét. Nem vagyunk messze a Királynő erdejétől, az pedig az Akadémiával határos. Ettől függetlenül – folytatta, immár édesanyjához intézve a szavait –, indulnunk kell. Megígértem az Akadémián, hogy rövid látogatás lesz. – Tamani aggódó pillantást vetett Laurelre, de a lány elfordította a fejét.

– Hát persze – mondta Rhoslyn szívélyesen, és fogalma sem volt arról, milyen feszültséget teremtett. – Bármikor szívesen látunk, Laurel. Örülök, hogy ismét közöttünk vagy.

Laurel merev arccal mosolygott. Érezte, hogy Tamani kézen fogja, és az ajtó felé húzza.

– Hazajössz még, Tam? – kérdezte Rhoslyn, pont mielőtt kiléptek volna a szabadba.

– Igen. Napkeltekor vissza kell térnem a kapuhoz, de az éjszakát itt töltöm.

– Remek. Rowen már nem lesz itt, mire visszaérsz. Majd elkészítem az ágyadat.

– Köszönöm.

Laurel elköszönt, megfordult, és elindult a főút irányába, ahonnan egy röpke órával azelőtt érkeztek.

Amikor Tamani elengedte az ujjait, és elfoglalta a szokásos helyét a háta mögött, Laurel valamit morgott, és keresztbe fonta a karjait.

– Kérlek, ne légy ilyen! – kérlelte csendesen Tamani.

– Nem tehetek róla – mondta Laurel. – Ahogy az édesanyád beszélt...

– Tudom, hogy nem ehhez vagy szokva, Laurel, de itt így mennek a dolgok. Szerintem az osztálytársaid közül egy se foglalkozna vele.

– Mert nem láttak még mást. Te viszont igen.

– Miért is? Csak mert tudom, hogyan nevelik a gyerekeiket az emberek? Azt gondolod, hogy jobbak nálunk, igaz?

– Jobbak is! – mondta Laurel, megperdült a sarkán, és elállta a fiú útját.

– Az embereknek biztosan – vitakozott Tamani halk, de határozott hangon. – De az emberek nem tündérek. A tündéreknek más szükségleteik vannak.

– Azt mondod, hogy szerinted ez így rendjén van? Hogy elveszik a tündérgyerekeket a szüleiktől?

– Nem állítom, hogy egyik módszer jobb lenne a másiknál. Nem éltem elég közel az emberekhez ahhoz, hogy megítélhessem. De gondolkozz csak! – mondta, és egyik kezét Laurel vállára tette. Érintése elvette szavai életét. – Mi lenne, ha úgy élnénk Avalonban, mint az emberek? Minden egyes alkalommal, amikor Tavasztündérek Őszmagoncot hoznak létre, az velük él. Fel kell nevelniük. Viszont a magonc napi tizenkét órát tanul az Akadémián. Alig látják. Nem is értik, hogy mit miért csinál. Ráadásul valószínűleg kertjük sincsen, pedig egy Ősztündérnek kertre van szüksége a házi feladatokhoz, így az még több időt, tizennégy, tizenhat órát is távol van tőlük. Hiányzik

nekik, és ők is hiányoznak neki. Szinte sohasem találkoznak. Végül olyanok lesznek, mint az idegenek, leszámítva azt, hogy a szülők tudják, mit veszítenek. És ez nagyon fájdalmas, Laurel. Fáj nekik is, és a magoncnak is. Szerinted ez lenne a jobb megoldás?

Laurel teljesen ledermedt, amikor felfogta a hallottakat. Igaza lenne a fiúnak? Ez még ötletnek is rossz. Pedig brutálisan valóságosnak hangzott.

– Nem állítom, hogy ez a jobb – mondta Tamani gyengéden. – Még csak azt sem kérem, hogy megértsd. De kérlek, ne gondold, hogy érzéketlenek vagyunk, csak mert leválasztjuk a magasabb rendűt az alsóbb rendűekről. Megvan rá az okunk.

Laurel lassan bólintott. – És az apák? – kérdezte nyugodt hangon. Az előbbi haragja elpárolgott. – Neked van édesapád?

Tamani mereven bámulta a földet. – Volt – mondta nagyon hal-
kan, küszködve.

Laurel lelkiismeret-furdalást érzett. – Annyira sajnálom! Nem akartam... nagyon sajnálom. – Megérintette a fiú vállát, és azt kívánta, bárcsak többet tehetne.

Tamani állkapcsa megfeszült, de azért kikínlódott magából egy mosolyt. – Semmi gond. Csak nagyon hiányzik. Alig egy hónapja történt.

Egy hónapja. Laurel pont akkorra ígérte a látogatását. *De nem jöttem el!* A lány ürességet érzett a mellkasában. – Én... én nem tudtam. – Elhallgatott.

Tamani elmosolyodott. – Semmi gond, tényleg. Mindannyian tudtuk, hogy bekövetkezik.

– Tényleg? Miben halt meg?

– Nem halt meg. Tulajdonképpen az ellenkezője történik.

– Ez meg mit jelentsen?

Tamani mély lélegzetet vett, majd lassan kifújta a levegőt. Amikor ránézett Laureltre, már a régi önmaga volt – gyászát ügyesen elrejtette. – Majd egyszer megmutatom. Látnod kell ahhoz, hogy megértsd.

– De nem lehetne...?

– Ma már nincs erre idő – mondta Tamani. Hangjában, ahogy félbeszakította a lányt, bujkált egy kis feszültség. – Gyerünk! Az lesz a legjobb, ha hazaviszlek, és akkor legközelebb is elengednek velem.

– Jövő héten? – kérdezte Laurel reménykedően.

Tamani megrázta a fejét. – Még ha lenne is több szabadságom, téged akkor sem fognak elengedni. Tanulnod kell. Majd néhány hét múlva.

Már az is, hogy Tamaninak szabadságot kell kérnie ahhoz, hogy meglátogassa, eléggé lehervasztotta Laurelt, amikor pedig arra gondolt, hogy hetekre be lesz zárva az Akadémiára, komolyan bepánikolt. *Néhány hét?* Ennyi erővel azt is mondhatta volna, hogy soha. Laurel csak remélni tudta, hogy a tananyag következő részével gyorsabban telik majd az idő, mint amikor a könyveivel összezárva a szobájában üldögélt.